

ULUSAL ÖZGÜRLÜK, DEVRİM VE KOMÜNİZM ŞEHİTLERİ YOLUMUZU AYDINLATIYOR!

Aynı kardeş Filistin halkı gibi, Kürt halkı da büyük çileler çekti ve yine Filistin halkı gibi çekmeye devam ediyor. Emperyalistlerin sofrasında, önce ikiye, sonra dörde parçalanarak acılar derinleştirildi, yaralar büyüdü. Özlemlerimizi gerçekleştirme istek ve irademiz, her seferinde yönlendirilmek istendi, kanla bastırıldı. Büyük bedeller pahasına elde ettiğimiz kimi kırıntı denilebilecek kazanımlar yeniden gaspedildi. Hayallerimiz karartılmaya, düşlerimiz köreltmeye, umutsuzluk umut olarak sunulmaya çalışıldı. Her ayağa kalkışımızın bedelleri ağır oldu. Acılarımız insanlaşmış tüm yürekleri sızlattı. Dökülen kanımızdan nehirler oluştu. Ulusal şekillenmemiz dumura uğratılmaya, üzerimiz yeniden yeniden betonlanmaya çalışıldı. Kürt insanı düşürüldü, kendine, değerlerine yabancılaşması için her yol mübah sayıldı. Süt yerine bebelerimize mermi, süngü sokuldu. Osmanlıdan bu yana vergi, jandarma zulmü hayatın kendisi oldu. Evet zulüm kol gezdi Kürdistan diyarında. İnsan yaşamı hiç sayıldı, yok edildi, soykırım reva görüldü Kürde. Ama yılmadı. Özgür Kürdistan hayalinden asla vazgeçmedi. En umutsuz anlarda yaşam felsefesi, kararlığı aydınlatan ışık oldu Med ülkesi. Yayıldı dört bir yana; Botan'dan Erbile, batıdan doğuya. Bir asırdır ayaklanmalarla karakterize olur künyemiz. Dağlıya/asiye çıkmıştır adımız. Ve, vazgeçmeyen inadımız. Ve içten içe biriken patlamaya hazır volkanımız.

Bize biçilen kefene, yok sayılan "kaderimiz"e hep reddimiz oldu. İsyana kuşattı dört bir yanımızı Ağrı'dan Koçgiri'ye, Mahabat'tan Dersime. Kendi vatanımız bize zindan. Dağıldık, sürüldük dört bir yana. Her meydan Kürdün ipe çekildiği, her kuytu dere Kürdün kurşuna dizildiği, alçakça süngülediği, körpe bedenlerin söndürüldüğü ve dilimize, yüreğimize, bilincimize kilit vurulmak istendiği bir evre. Şeyh Saitlerden Seyit Rızalara, gerillalara Kürdistan özgür. Ve zulme inat inkara karşı Kürdistan ayakta. Kürdistan geleceğine yürüyor, yürüyecek, özgür olana dek.

Sürgünlerle, kıyımlarla anıldı ulus, özdeşleşti bu ülke. Köyler yakıldı/yıkıldı, parçalandı aileler. Kimisi yaban ellerde veda etti yaşama gelecek düşlerini avuçlarında tutarak, öfkesini yumruk yapıp sıkarak. Ve kurtuluşun er geç olacağını bilerek. Binlerce köy yakıldı binlerce "faili meçhul".

Devamı 27. sayfada

Karkerê Hemû Welatan û Gelê Bîndest Yêkbin!..

DENGÊ KURDİSTAN

Sayı:5
Kasım
Aralık
Ocak
2002
750.000

MLKP KÜRDİSTAN ÖRGÜTÜ YAYIN ORGANI

BAŞ YAZI

SEÇİMLER, KAZANIMLARIN ÖRGÜTLENMESİ VE POLİTİK FAALİYETİN YÖNÜ

3 Kasım erken genel seçimleri süreci tamamlandı. Halkımız tercihini ulusal hareketten yana kullandı. DEHAP, Kürdistan'daki oy sayısını ve oranını yükseltti. Türkiye sınır boylarındaki Kürdistan illerini ayırarak ifade edersek, ortalama %30-35'ler civarında ki oy oranıyla birinci parti oldu. Ancak, halkımızın tercihi sömürgeci faşist diktatörlüğün %10'luk baraj engeli nedeniyle TC'nin parlamentosuna yansımada.

Mart '93'te zorbalık ve baskıyla halkımızın sömürgeciliğin meclisindeki özgür iradesi zindanlara kapatıldı. Dokuz yıl aradan geçmesine rağmen Leyla Zana ve Hatip Dicle'ler sömürgeciliğin zindanlarında tutulmaya devam ediyorlar. Son seçimlerle birlikte üç dönemdir yurtsever halkımızın özgür iradesi baskı,

Devamı 2. sayfada

KÜRT YASALARI HAKKINDA DEĞERLENDİRME VE KARAR

Kürt Yasalarının Politik Anlamı

Faşist rejim, Kürt yasalarıyla açık bir geri adım atmış, ödünler vermiştir. Bu ödünler 15 yıllık Kürt ulusal özgürlük mücadelesinin, Kürdistan devriminin ve ulusal demokratik talepler etrafında son üç yıldır süren ulusal kitle eylemlerinin sonucudur...

"Sömürgeciliğin Kürt yasalarıyla verdiği ve faşist rejimin geri adımları olan ödünler, Kürt ulusal sorununun bütünü karşısında "zayıf burjuva demokratik tavizler" düzeyinde kalmıştır..."

MLKP-MK

tamamı s.15'de

İÇİNDEKİLER

- ✓ Seçimler, Kazanımların Örgütlenmesi ve Politik Faaliyetin Yönü s.2
- ✓ Kürt Yasaları Hakkında Değerlendirme ve Karar s.15
- ✓ 24.Yıldönümünde Maraş Katliamını Unutmadık, Hesap Soracağız.....s.17
- ✓ ABD'nin Irak Savaşı: Özgürlük Değil, Kölelik Getirir s.20
- ✓ Ulusal Özgürlük, Devrim ve Komünizm Şehitleri Yolumuzu Aydınlatıyor s.40
- ✓ Mektuplar s.34
- Bir Çalışma Deneyiminin Öğrettikleri
- Bu Çılgık Bize...

şantaj-hile, şiddet ve baraj engeliyle sömürgeci meclise yansması engelleniyor. Mücadelenin bu alanında ve iradenin yansmasını engelleme yönündeki zulüm hali, halkımızın ulusal özgürlük mücadelesinin karşısına sömürgeci işbirlikçileri olarak dikilmiş katillerin ve gerici siyasi temsilcilerin "Halkımızın iradesinin temsilcileri" demogojisi ve tavrıyla katmerleştirilmektedir.

DEHAP, Amed'te %50'nin üzerinde bir oy oranına ulaşıırken; Şırnak, Hakkari, Batman ve Van'da %40'ın üzerinde rakamlara; Mardin, Muş, Ağrı, Siirt, Iğdır ve Dersim'de %30'un; Bitlis, Kars ve Bingöl'de %20'nin üzerinde oy oranında halkın tercihini alırken, Urfa'da %20'nin hemen altında; Ardahan ve Adıyaman'da ise sırasıyla 15.58 ve 12.76 oranında oy topladı. DEHAP, Urfa ve Bingöl'de AKP'den sonra ikinci sırada kalırken sözkonusu diğer illerde birinci parti oldu. DEHAP'ın birinci olduğu illerde genellikle AKP ezici çoğunlukla ikinci sıraya yerleşti.

Türkiye sınır boylarında ve hemen yakınında yer alan illerdeki seçim sonuçlarını Kürdistan'ın diğer illerinden ayırarak değerlendirmek kaçınılmaz bir zorunluluktur. Sivas, Malatya, Erzincan, Elazığ, Antep, Maraş ve Erzurum illerindeki seçim sonuçları Türkiye genelinde ortaya çıkan politik değişimlere ve tercihlerle benzer paralellikler göstermektedir. DEHAP bu illerdeki ortalama oy oranları %10'un çok altında kalmaktadır. Erzurum, Antep ve Elazığ'ta sırasıyla 9.48, 8.03, 7.10 oy oranlarına ulaşırken; Malatya ve Maraş'ta 4.17 ile 3.19; Erzincan ve Sivas'ta ise yine sırasıyla 1.61 ve 1.24 gibi en düşük oranlarda seyretmektedir. Sözü edilen Kürdistan'ın bu illerinde AKP ilk sıraya yerleşti.

Kürdistan'da ortaya çıkan sonuçlar üzerine yazımızın illerleyen bölümlerinde yeniden dönüp yoğunlaşacağımızı belirttikten sonra, Kürdistan'ın önemli bir bölümüne de ışık tutan erken genel seçimlerin, genel sonuçları üzerine kısa da olsa duralım.

İlk dikkati çeken olgu, halkın 3,5 yıl hükümet görevi yapan burjuva partilerden ciddi olarak kopuştuğu ve bu süreci hesap sormaya dönüştürdüğüdür. '99 genel seçimlerinde %22'ler civarında oy alan Ecevit'li DSP'nin oyları %1 lere kadar düştü. Faşist parti MHP, %18'den, %8'lere; ANAP %13'lerden %5'lere gerileyerek, %10'luk seçim barajının altında kaldılar. '99 seçimlerinde, oy kullanan halkın %50'sinin üzerindeki bir oy desteğini alarak hükümet kuran, DSP-MHP-ANAP hükümetinin 3,5 yıldan sonraki toplam oy oranı %15'in gerisinde kaldı. Bu durum asıl olarak iki yılı bulan ekonomik krizin halk üzerinde yarattığı yıkıcı etkiler ile emperyalist küreselleşme programı çerçevesinde uygulanan ekonomik politikalara karşı, halkın hoşnut-

mesi, bir tesadüf değildi. Çünkü halk, sevabıyla, hatasıyla ateşin, isyanın çocuklarını kucaklamıştı.

'84 - '99 yılları arasında yaşanan gelişmeler halkımız üzerinde ciddi anlamda değişimler yarattı. Bu değişimlerin sonunda yaratılan değerler tamamen, bağımsız, özgür bir Kürdistan şiarı üzerinde gelişti. Halkımız devrimin olacağına gerçekten inanmıştı, kendilerine ait bağımsız bir özgür vatan yaşamanın hayallerini kurmuşlardı.

Her yenilginin sonunda bir yozlaşmışlık fırtınası eser. Birde buna burjuvazinin bilinçli ve örgütlü bir yozlaştırma kampanyası eklenince gerisini siz düşünün. Örneklere gelince, radyoda, tv'de, etkinliklerde çalınan bir Kürtçe ezgi; verilen kapatma, yayın durdurma, hapis cezası, kimi zaman örgüt üyeliği için yeter de artar. Ama bu Kürtçe ezgilerin kafelerde, barlarda, pavyonlarda çalınması devlet tarafından ödülleri almak, vergiden muhaf sayılmak için yeterlidir. Ya burjuvazinin savaş sürecinde teslim almadığı gençler üzerindeki asimile etme, yozlaştırma politikasını her köşe başında açtığı kafelerle, kahvehanelerle, barlarla teslim almaya çalışması ve bunu belirli oranda başarması, sömürgeciliği belirli bir süre için rahatlatmış görünüyor. Çıplak gözle görülebilir düzeyde işgale karşı taş tutan eller, okey taşlarını bırakmaz, slogan atan diller argo atar, pankart tutan kollar uyuşturucudan TC haritasına döndü. Devrim havasının estiği dönemlerde herkesin devrimci olduğunu, şu anda çoğunun kendi çıkarını ön planda tuttuğunu ve kimi yerde yaratılan değerler üzerinden yükselme hesabı peşinde koşanların olduğu halkımız arasında yaygınlaşan bir kanı. Tüm bunlar, yenilgi sonrası, yenilginin halka yansması. Buradan çok net sonuçlar çıkarmak mümkün. Bunlardan bir tanesi bir devrimci kendini devrim süreciyle birlikte geliştirip yeni insanı, sosyalist insanı, komünist insanı yaratmasıdır.

Devrimci kültürün zayıfladığı bir alana sömürgeci egemenler ve faşist rejim, hakim olmaya çalışacaktır. Bunu iyi görüp durumun aciliyetini kavramalıyız. Halkımızın çığlıklarında, suskunluğunda, isyanlarında bir seslenme yatıyor. Bu seslenişe cevap vermek en başta biz marksist leninist komünistlerin görevidir. Özgür Kürdistan ve ulusal demokratik mücadeleye destekçi değil bizzat yürütücü ve öncüsü olmayı hedeflemeliyiz.

"Ne yapalım, alternatif yok, kime gidelim, bunlar yapamadı, her şeyi görüyorum ama...." diyor ulusal devrime katılan mevcut reformist politikardan rahatsızlık duyan halkımızın en aydın bölükleri. Ya umut olacağız, ya da umutsuzluk, alternatifsizlik yozlaştırma, çürüme ve halkımızın uzlaşıcı politikalara boyun eğmesini derinleştirecek. Umud olabilmek, işte tüm mesele bu.

Eğer kitlelere bilinç dışardan taşınır diyorsak, yaşanan acılar ardındaki değişimleri doğru anlamak, analiz etmek ve sonuçlar çıkarmak herkesten önce marksist leninist komünistlerin görevidir.

Halkımızın bu çığlığı bize! Biz proleter Kürt devrimcilerine. Bu çığlığı iyi anlamak ve yanıt vermek yalnızca devrimci bir görev değil, aynı zamanda boyun borcumuzdur.

BU ÇIĞLIK BİZE!

Tarihin kimi dönemlerinde, “anları” görmek, iyi değerlendirmek, nesnel koşulları çok iyi bilmekten geçer. Bir diğer anlamıyla toplumun maddi gerçekliğinin teorisini oluşturmaktan geçer. Lenin yoldaşı iyi bir taktisyen yapan, onun “an”lar karşısındaki taktikleridir. İyi bir taktik üretmenin yolu, içinde bulunduğumuz sistemin, mücadele ettiğimiz topraklar üzerindeki yansımalarını doğru tahlil etmekten geçer. Ekim devrimi buna vereceğimiz en iyi örneklerden bir tanesidir. Ekim devrimi öncesindeki yıllara baktığımızda, en zor dönemlerde Lenin yoldaşın an’lık taktiklerinden öğrenmemiz gerekir yoldaşlar. O hem ülkesindeki, hemde uluslar arası anlamdaki gelişmelere hakimdi.

Dünya işçi-emekçi halklarından öğrenmek ve bugünün teorisini yapmak önümüzde duran acil görevler arasındadır. Bilindiği gibi devrimimizin ilk aşaması olan anti-emperyalist demokratik devrimimiz, K. Kürdistan’da belirli bir yere kadar gelişti. Günümüzde ise yenilgiyle sonuçlandı. Üzerinde durmamız gereken nokta, yaşanan devrim sürecinden öğrenmek, devrim sonrası kitlelerin durumunu iyi tahlil edip sonuçlar çıkartmaktır.

Komünistlerin görevi, işçi sınıfıyla bilimsel sosyalizm öğretisinin aynı kanaldan akması için mücadele etmektir. Bunu yaparken mücadele ettiğimiz topraklardaki devrimci, yurtsever geleneklerden öğrenmek ve bunu devrim yararına kullanmaktır.

1980 darbesinden sonra TDH (Türkiye Devrimci Hareketi) ve KUM (Kürdistan Ulusal Mücadelesi) büyük bir yenilgi almıştır. Hiç kimsenin eylem yapamadığı bir dönemde PKK’nin zindan direnişiyle başlayıp ve ‘84 de silahlı mücadele yönünü seçmesi, yukarıda söz ettiğimiz “an”lardan bir tanesidir. Kimilerine göre bu bir intihardır, kimilerine göre maceraydı. Ama bu bir halkın bin yıldan bu yana bastırılmış olan Ulusal gerçekliğini, diline vurulan zincirin kırıldığı gündü.

1984 atılımı, bölgesel ve ulusal anlamda dengeleri alt-üst etmiş, faşist TC’yi zor durumda bırakmıştır. Bu alt-üst oluşu yaratanların devrime olan inançları, özellikle iradenin mücadeledeki yeri bakımından öğreticidir. Çağdaş Kawa, Mazlum Doğan, Kürt halkının gerilla komutanı Mahsun Korkmaz (Agit), Kemal Pir ve daha nice devrimci insanlardan öğrenmek ve onların yarattığı mirasa sahip çıkmak, bu topraklardaki Marksist Leninistlerin enternasyonalist bakış açılarını zenginleştirme açısından oldukça önemlidir. Ve buna sadece enternasyonalist görev olarak algılamak yetmeyeceği gibi bizi yanlış hesaplara götüreceği kaçınılmazdır. Bizler bu topraklarda mücadele veren ve komünizm bayrağını ülkemiz ve dünyanın her tarafında dalgalanmasını hedeflemişsek, bu bayrağı Türkiye, K.Kürdistan ve Ortadoğu’da ve daha yükseğe çıkaracak şekilde ufkumuzu geniş tutmalıyız.

1992’de Kürdistan ulusal mücadelesinin Serhıldanlarla devrim aşamasına gel-

suzluğunu ve öfkesinin yansıması niteliğindedir.

İkinci dikkati çeken olgu, geçerli oyların %34’ünü AKP’nin almasıydı. AKP, her renkten faşist-gerici parti ve toplumsal tabanın yanısıra, sisteme tepki oylarını da alarak ‘87’den sonra tek başına hükümet kuracak çoğunluğu sağlayacak bir milletvekiliği sayısına ulaştı.

Diğer dikkati çeken olgulardan biri de DEHAP’ın oylarını %2 civarında artırmasına rağmen, beklentilerin çok altında oy alarak, %10 baraj engelini altında kalması oldu. Kürdistan oylarını artırırken, Türkiye metropollerinde hedeflediği oy oranlarının çok altında kaldığı açığa çıktı. Adana ve Mersin’de %10 civarında oy alırken, İzmir ve İstanbul’da (ortalama) %5, Ankara’da ise (ortalama) %2.5 kadar oy ancak toplayabildi.

GP, bu seçim sürecinin en tipik olgularından biri olarak, halktan önemli bir oy desteğine ulaştığını seçim sonuçları da teyid etmiş oldu. Bu Avrupa-i tipteki neo-faşist parti, Türkiye toplum ve siyasi gerçeğinin bir ürünü olarak kendisini gösterdi. Geçmişte sol söylemlilerden, MHP-DYP tabanına kadar bir çok parti tabanından oy alarak, yoksullar, işsizler, lümpen kesimler, gençler ve kadınlar arasında önemli bir oy topladı. Toplumun en sefil ve ahlaki çöküntü yaşayan kesimlerinin kurtuluş umudu olarak kendisini yansıttı ve bu çabasından sonuç aldı.

CHP’nin, geleneksel, düzeniçi, parlamenter sol taban için tek adres olarak (burjuvazinin ve emperyalizmin yoğun desteğiyle) öne çıkarılması, Baykal’ın başbakan, CHP’nin güçlü bir koalisyon hükümeti ortağı düzyine çıkarılma planları tutmadı. Aynı tabana seslenen, DSP ve YTP’nin toplam oylarının %2’ler civarında olduğu koşullarda, %19 oy oranına ancak ulaşabildi. Başta K. Derviş, Ş. Elekdağ vb. gibi ABD’nin en aleni uşaklarıyla dolu CHP’ye özellikle yoksul, ezilen halkın ilgisi zayıf oldu. CHP ve DEHAP yöneticileri halkın sandığa gereken ilgiyi göstermediklerinden yakındılar. Bu vb. başkaca göstergeler, geleneksel sol tabanda işsizlik, yoksulluk ve dışlanmışlığı yaşayan çok önemli bir topluluğun düzeniçi burjuva ve reformist partileri umut olarak görmediğini ve tepkisini sandığa gitmeyerek yansıttığını göstermektedir. Keza bu durum aynı zamanda düzen partileri ve düzeniçi reformcu legal partilerin umut olamadığını göstermekle kalmaz, devrimci-komünist partilerin alternatif olarak etkisini belirginleştiremediği ve tabiki etkisini söz konusu kesimleri kucaklayarak somutlaştıramadığını da gösterir. Bu siyasal atmosferde düzenin apolitizm ve toplumsal çürütme politikalarını uygulaması sonuç veriyor. Ve bu durum edilgenlik, ilgisizlik gibi nitelikler sandığa gitmemek, örgütlenme ve mücadeleye mesafeli durmak vb. biçimlerde kendisini göstermektedir.

Düzeniçi, reformcu legal sol partiler ÖDP ve TKP'nin yığınlar nezdinde hiç bir umut ve heyecan yaratamadıkları görüldü. Burjuva sosyal demokrat partiye doğru koşaradım ilerleyen ÖDP, yüzbinlerle ifade edilebilecek oy kaybına uğradı. Türk burjuva sömürgeci ordusuyla kuyrukçu ve oportünist geri bir ilişki tarzı geliştiren, küçük burjuva sosyal şoven TKP, seçime katılan 18 parti arasında sonuncu oldu.

Kürdistan'da ortaya çıkan sonuçlar üzerine yoğunlaşarak yazımıza devam edelim. Denge Kurdistan'ın 4.sayı "başyazı"sında, "...Geleneksel parti faaliyetinin yoğunlaştığı, **Kürdistan'da kapitalizmin en ileri olduğu, keza önemli bir Türk, Arap vb. nüfusunda yoğunlaştığı, bir nevi yalnızca coğrafi olarak değil, iktisadi ve politik kapsamı ve içeriği nedeniyle de geçiş özelliği taşıyan kentlerde ise,(abç)** doğrudan emperyalizme, sermaye ve faşizme karşı mücadele ile sömürgeci faşizme karşı 'Özgür Kürdistan' hedefi ve ulusal demokratik talep ve istemler uğruna mücadeleyi ustalıkla birleştirmek durumundayız." Yukarıda DEHAP'ın oyları üzerinden yanıştığımız sınır şeridindeki seçim sonuçları, alıntıda yer verilen tesbiti bir kez daha çarpıcı tarzda doğrular niteliktedir. AKP, gerici-faşist toplumsal tabanın birinci tercihi olarak öne çıkarken, MHP, DYP (Sivas'ta BBP) gibi faşist partiler (gerilemelerine rağmen) önemli bir oy topladılar. Kontra şefi M. Ağar Elazığ'dan topladığı gerici oylarla meclise girdi. Emperyalizm, sermaye oligarşisi ve genelkurmayın müşterek tercihi CHP, buralarda oylarını yükseltti. Barajını geçen iki partiden biri olarak önemli sayıda milletvekili çıkardı. Kürdistan içlerinde, yarı-feodal üretim ilişkileri ağırlığını aşiret temsilcilerine ve partilerine oy verme biçiminde hissettirenken, sınır şeridinde doğrudan siyasi ve toplumsal gericiliğin rolü öne çıkmaktadır. Kürdistan'ın bu illerinde islami gericiliğin ve şovenizmin ideolojik, politik gücünün ağırlıklı yeri yanında, asıl olarak farklı ulus ve ulusal topluluklardan alevilerin, Kemalizmin şoven, gerici ideolojik etkisiyle bu etkinin politik olarak somutlandığı geleneksel CHP'liliğin olumsuz rolünün altını çizmeliyiz. Ulusal hareket gerçeği üzerinden bir değerlendirme yaparsak, ulusal bilincin zayıfladığı koşullarda halklarımızın sunni nüfus içinde öne çıkan yada tercih edilen RP (SP), AKP politik islam geleneği, sınır şeridinde yoğunlaşan halklarımızın alevi nüfus içinde ise yerini CHP (SHP) geleneğine bırakmaktadır. Partimiz ajitasyon, propaganda, örgütlenme ve eyleminde sözü edilen Kürdistan'daki "ikili durum" nesnellliğini esas alarak, devrimi örgütlemenin özgün yollarını bularak ilerlemek zorundadır ve bu zor görevi başaracağına kuşku yoktur.

tem, kitlelerle ilişkileneş tarzı ve faaliyetin içine sinen kolektif ruh olduğunu belirtelim. Tabi sazi da unutmayalım.

Bu çalışmanın bütün özelliklerinin yanı sıra en önemli hususun hiç bir ilişkinin açığa çıkmaması, hiç bir faaliyetin düşman tarafından bilinmemesidir. İlegal çalışma kurallarının uygulandığı ama, kendi içinde alabildiğine özgür çalışma ortamının yaratılmış olması, bu faaliyeti nitelikli kılmaktadır.

Hiç bir ayrıntıyı gözden kaçırmadan, dağıtım gruplarından okuma gurubuna değişik çapta ve nitelikte örgütlerin kurulmuş olması, yeni yeni alanlara ulaşmanın araçlarının yaratılmasında tereddüt edilmemiş ve önemli oranda yeni ilişkiler yakalanmış, eski dar çalışma tarzı aşılmış, kendimize ve kitlelere güven noktasında ileri bir düzey yakalanmıştır.

Ancak bu çalışmanın başarılı ve ileri düzeydeki sonuçlarının yanında, aksaklık, yetmezlik, hata ve zaafı gibi olumsuz yönleri de olmuştur. En başında bu kadar ilişki olmasına rağmen düzenli bir bağış sistemi oluşturulamadı. Teknik olanak bakımından hiç bir fayda sağlanamadı. Ve en önemlisi, başarının yarattığı rehavettir. Güvenlikli çalışmanın gereklerinin rehavet sonucu aksatılmasıyla, çok basit bir hata sonucu (ki düşmanın pusuda açık beklediğini bile bile) çalışmalar durmuştur.

Bu çalışma deneyimi, sadece sonuçlarıyla değerlendirilecek bir pratik değildir. Ortaya konulan irade, kararlılık, yeni atılımlar gerçekleştirme, kitlelerin bize nasıl geleceği değil, bizim kitlelere nasıl gideceğimiz yönünde sergilenen duruş, yöntem ve çalışma tarzında yenilikler yaratma ve düşmanın en basit zaaflarımızdan bile ne kadar yarar sağladığının ortaya çıkmasıyla birlikte değerlendirilmelidir.

Çalışmanın kesintiye uğramış olması, bütün verilerin ortadan kalktığı anlamına gelmemelidir. Her başarı ve başarısızlık kendi içinde öneme sahiptir. Bizim için önemli olan her deneyim gerçekten ileriye sıçramada basamak oluşturması, dersleriyle, kazanımlarıyla ileriye dönük bir hamle olmasıdır.

Umarım bu deneyden çıkarılacak sonuçlar, hem bu deneyimi yaşayan yoldaşlar bakımından, hem de tüm alanlarda parti faaliyeti yürüten tüm yoldaşlar bakımından anlamlı ve olumlu sonuçlar yaratır.

**Bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürece
Yer yüzü aşkın yüzü
oluncaya dek. ***

sına katkıda bulunuyor, kollektif yaşamı yerleştirmeye çalışıyoruz. Tabi kitlelerle ilişkilenişte bunlar yeter mi? Yetmez. İnsanların bütün sorunlarıyla ilgileniyoruz, düğünlerinde, cenazelerinde, yani yaşamın tüm alanlarında dayanışma içindeyiz. Davranışlarımız, samimiyetimiz ve devrimci duruşumuz bir çok insanı etkiliyor. Ailelerle piknikler düzenliyoruz, sazımızı götürüp birlikte çalıp söylüyoruz.

İlk tanıştığımız yoldaş vasıtasıyla, yeni gençlerle tanışıyoruz, onlarda bizi akraba ve iş çevresinden yeni insanlarla tanıştırıyor. Ortak sohbetler yapıp, gazetemizle tanıştırıyoruz. Çevremizde bir çok genç işçi birikiyor, bu süreç içinde işçi arkadaşlarla bire bir toplu görüşmeler yapıyoruz. Eskisinden daha geniş katılımlı piknikler düzenliyoruz. Özel günler ve geceler organize edip politik tartışmalar örgütlüyoruz.

Bir süre sonra öyle bir hale geliyor ki, başlangıçta özel ve zor olan bu faaliyetler, bir dönem sonra sıradan, rutin çalışmalar haline geliyor.

Bu ilişkiler içinde partiyi örgütleyemezsek, bu tür çalışmanın apolitik ve tüketici olacağına farkındayız. Yaşadıkları alanlara ve özelliklerine göre grup çalışmalarına yönlendiriyor, eğitimlerini sağlamaya çalışıyoruz. Okur sayımızı artırmanın bir yöntemi olarak önümüze somut hedefler koyuyoruz. Örneğin iki haftada beş sayı artırmak gibi.

İlişkilerimizin çoğunun işçi olması bizi daha da sabırsızlandırıyor. Bu kişileri değişik kolektifler içinde örgütlemek için çalışmaları hızlandırıyoruz. Okuma gurubuyla başlıyoruz işe. Oluşturduğumuz gurupta ilk başta işçi ve öğrenci karışık. Belirli bir süre sonra farklı guruplara ayırmayı planlıyoruz. İşçi, öğrenci ayrımını, yürüttüğümüz okuma ve eğitim çalışmalarında daha net olarak görüyoruz. Bir örnek vermek istiyorum. Felsefe üzerine yürüttüğümüz bir tartışmada, işçinin teoriyi nasıl kavradığıyla, öğrencinin nasıl kavradığına ilişkin bir durum; işçi orta okuldan terk bir kişi, konuşulanların yaşamla bağını çarpıcı örneklerle ortaya koyarken, öğrenci soyut olanın dışına çıkmakta zorlanıyor, bir örnek ver diyoruz, tık yok.

İlişki içinde olduğumuz bütün insanları örgütleme perspektifiyle, daha farklı araçları nasıl kullanabiliriz, neler yapabiliriz tartışmalarının sonucu -gençliğin futbola ilgisini biliyoruz- bir futbol takımı kurmak istiyoruz. Hemen hemen yarısı okurumuz olan iki takım kuruyoruz ve düzenli olarak haftada bir gün halı saha maçları yapıyoruz. Gençlerle hem farklı bir kolektif içinde birleşiyoruz, hem de yaygın olan kahve alışkanlıklarından kurtulmalarına katkıda bulunuyoruz. Çalışmalarımız sonucu yeni piknik, geceler, anma toplantıları, parti yıldönümü kutlamaları, eğitim çalışmaları vb. gibi aktiviteler sonucu dördüncü futbol takımını kurma aşamasına geliyoruz.

Tabi bu noktada insanları birleştiren unsurun öncelikle uygulanan yön-

DEHAP'ın birinci olduğu illerde AKP'nin genelde ikinci sırayı almasında, dahası, Bingöl ve Urfa'da ilk sıraya yerleşmesinde ulusal hareketin sorumluluğuna vurgu yerindedir. AKP'nin halkımızın ulusal duyarlılığının en yüksek olduğu 'idam' sorununda sergilediği faşist tutuma rağmen halkımızdan bu düzeyde destek alması analizi gerekli bir olgudur. Denebilir ki, "niye AKP, HADEP'in oylarından mı beslendi ya da topladığı oylar (tama yakın olarak) politik islam geleceğinin tabanına denk düşmüyor mu?" Bu vb. sorular herşeyden önce iddiasızlık eleştirisini hakeder. Ancak, bunun da ötesinde şunlar söylenmelidir: Denetlenebilir veriler DEHAP'ın barajı aşamayacağı propagandasının etkili olduğu alanlarda oyların AKP'ye kaydığı yönündedir. Buralarda ulusal kimlikten sonra islami kimliğin geldiğini söylemek için kahin olmak gerekmiyor. PKK'nin ulusal devrimci savaş sürecinde, ortaçağ karanlığının ideolojisi, sömürgecilik ve emperyalizmin halkları köleleştirmek hedefiyle ayakta tutmak için büyük gayretler sarfettiği dinin, halkımız üzerindeki etkilerine karşı zayıf bir tutum sergilediği biliniyor. Dahası, PKK lideri A.Öcalan, İslam dininin diğer dinlerden farklı "devrimci" yönlerini keşfetme oportünist uğraşısına girdi. Türkiye ve Kuzey Kürdistan devrimci, komünist hareketinin din konusundaki '80 öncesi sol sekterizmini, İslam konusunda oluşturduğu gerici teorilere dayanak yapmaya yöneldi. Halbuki tek bir ulus yoktur ki, ulusallaşma süreci feodalizmin ideolojik yanını oluşturan dine karşı savaşım biçiminde gelişmemiş olsun. Yine tek bir sömürge yada ezilen bağımlı ulus yoktur ki, sömürgecilğe ve emperyalizme karşı ulusal özgürlük mücadelesi süreci, feodalizm dönemine ait üst yapı kurumlarıyla amansız ve zorlu bir mücadele ve kopuşmadan geçmemiş olsun. Halkımızın ulusal özgürleşme süreci, PKK önderliğinin süreç içinde belirgenleşen oportünizmine rağmen dinin kölecileştirici etkisinden büyük kopuşlarla elele yürümüştür. Ulusal devrim hedefinden vazgeçiş, yani PKK'den KADEK'e dönüş hem doğası gereği hemde hareketin önderliğinin ideolojik teslimiyet, politik irade kırılması ve tasfiye süreciyle bereber din konusundaki zaafın katmerleşerek süreceği açıktır. HADEP'in son seçim sürecinde Saadet Partisi ile ittifacı son ana kadar sürdürme çaba ve kararlılığı yeni dönemle birlikte geriye düşüşün boyutlarını sergilemektedir. Gerek halkın geniş bölüklerinin dinden, dahası politik islami düzen partilerinden kopmamış olması, gerekse de KADEK'in geleneksel zaafı birleşen yeni durumu ve AKP hükümeti dönemi halkımızın büyük bedellerle, ulusal devrimle kazandığı devrimci yurtsever bilinçten, politik islam eliyle sömürgeciliğin egemenliğinin yeniden kurulması ve faşist rejimin yedeğine düşürülmesi tehlikesini ciddi olarak büyütülmektedir. Devrim sürecinde islami toplumsal gericilikten beslenen hizbi-kontrayla gelişmenin önünü kesmeye çalışan ve belirli bir başarı düzeyini yaka-

layan sömürgecilik, yeni koşulların yeni ürünü olarak bu sefer AKP vb. partilerle amacına ulaşmaya yönelecektir.

Parti taktiği kazandırdı

Partimiz, devrimci sosyalist bağımsız adaylarla seçim sürecine katıldı. Kendisini kitleler arasında devrimci ajitasyon-propaganda ve eylemler örgütlemekle sınırlamadı, parlamentodan devrimci amaçlarla yararlanmak, parlamentonun sömürü ve zulmün uygulanmasındaki rolünü deşifre etmek ve faşizmi gizleyen aksesuar özelliğini açığa çıkarmak politik amacı bağlamında kitlelerden oy istedi. Partimizin aday gösterdiği mücadele merkezlerinde canlı, militan ve etkili siyasi kitle ajitasyonuna ve kitlelerle yüzyüze temasta gözdolduran bir faaliyet yürüttü. Sürece hazırlıkta ve ele alışıta kapsamlı, yürekli planlar hazırlandı ve kararlılıkla örgütlemeye yöneldi. Parti taktiğinin devrimci gücüyle, çalışma alanlarında somutlama yaratıcılığı, gençlerimizin sınır tanımaz enerjiliği, kadınlarımızın öne fırlayışıyla, cesaret, irade ve kararlılıkla yeni ufuklara kulaç atıldı, umut büyütüldü. Komünistlerin seslerini geniş yığınlara taşınmada ve yüzyüze doğrudan temasta 22 yıl aradan sonra ilk nitelemesini hakeden bir çok adım atıldı. “Siz farklısınız, şimdiye kadar neredeydiniz, tekrar gelecekmisiniz, yeniden bekleriz” vb. halkımızdan duyduğumuz sözler yalnızca partimizin kitlelerle birleşme arzusu ve isteğini değil, kitlelerde uzatılan eli tutma devrimci arzusunu göstermektedir. Bir kez daha görüldü ki kitleler yalnızca alıcı değil komünist kadro ve militanların niteliksel sıçrama yönündeki yenilenme hedefine değerli katkılar sunmaktalar. Seçim sürecini sandıktan çıkan oylarla değerlendirmeye çalışan görüşler sığ ve kolaycıdır. Şunlar haklı ve yerinde olarak söylenebilir. Evet, yürütüğümüz ajitasyon, propaganda ve yüz yüze kitle çalışmasına denk düşen bir oy toplayamadık. Hatta oyunu “söz vereceğim” diyenlerin bir bölümü sonradan fikir değiştirdi, oyunu başka biçimde kullandığı da haklı olarak söylenebilir. Ancak bunların hiçbiri şaşılacak şeyler değildir. Ve bu durumun siyasi analizi ve örgütçülük alanında eleştiri konusu yapılacak yönere geçmeden önce perspektifte netleşmek için şunların altını çizmeliyiz. Kabul etmek gerekir ki, parti olarak attığımız adımların kitleler arasında hatırı sayılır devrimci atılımlar gerçekleştirme yolunda ilk ve mutevazı pratik özeleştiriler niteliği taşıdığını kavramalıyız. “Şimdiye kadar neredeydiniz?” sorusundan anladığımız, partimizin “mütevazı pratik özeleştirisi” yolunda başarılı, örnek yeni birçok adım atmasının gerekliliğinin kaçınılmazlığıdır.

sonra varlıklarının bile tartışmalı hale geldiği, dar bölge çalışma tarzına bizimde uymuş olmamız ve bu durumdan kurtulup, sınıf içinde ve diğer alanlarda güç olmayı başaramamış olmamızdır. Bir Komünist partisinin, küçük burjuva devrimci örgütler ya da sürekli sınıftan söz edip sınıfa gitmeyen partiler gibi çalışma yürütmesi, o partinin gerçekten proletaryanın partisi olup olmadığını tartışmalı hale getirir. Kitleler sizin ne söylediğinize değil, ne yaptığınıza bakıyor. Kuşkusuz ne söylediğiniz önemlidir, ama bunun tamamlayıcısı pratiktir. Kitlelere güven ancak doğru politik açılımla beraber uyguladığınız pratikle verilebilir.

Evet, şunu söyleyebiliriz; kitlelerin devrim ve sosyalizm doğrultusunda bilinçleri açık değil. Parti bu bilinçlendirme, siyasi olarak yönlendirme ve son keredede kitleleri örgütlüme tarzı bakımından ayırt edici özellikleri olan komünist partisidir. Ancak partiyi kitlelere mal etme, yığınların önderliğini yapma cüret ve iradesinin, dar bölge çalışmasıyla ya da sadece semtlerde örgütlenme perspektifi ile yaratılması mümkün değildir.

Süreç bu olgular üzerinden bize farklı alanlara, farklı ilişkiler yoluyla açılma ve öncelikli olarak illegal çekirdeği oluşturma zorunluluğunu öğretmiş ve bu doğrultuda çalışmalarımızı alanlara ayırma, yeni alanlarda parti faaliyeti yürütme politikasını hayata geçirmenin yollarını araştırmaya sevk etmiştir.

Bu amaçla öncelikli olarak sınıf içinde konumlanarak yeni ilişkiler yaratmak ve yeni bölgelere geçerek hem sınıfla hem de semtlerle organik bağlar kuracak çalışmayı başlattık. Ancak sınıf çalışması, sürekli çalışmama ve bir takım sorunlar nedeniyle sekteye uğradı. Sadece bir ilişki ile yeni bir bölgeye, yeni bir semte girme imkanı bulduk. Başta bir kişi üzerinden ailelere gitme, yeni bağlar oluşturma, kendimizi tanıtmaya yoluyla bir kaç aile ile iyi düzeyde samimiyet yarattık. Bu noktada belirtelim ki, ilk tanıştığımız aile dini özellikleri güçlü olup, bunun dışında karmaşık bir yapıya sahipti. Buna rağmen bizi benimseyip, sahiplendiler. Gerçek devrimci özümüzü hayatla birleştirip, yığınlarla pratiğimizle aktardığımızda, insanların bizi en azından gönül bağıyla da olsa sevip benimsememeleri için bir neden yoktur. Bu kriterleri bizler hangi ölçülerde sergiliyorsak, insanlarda bize o ölçüde yaklaşıyor. Biz fark etsek, etmesek bizi süzüyor, denetliyor. Bu durumu düşümanda bildiğinden, kitleleri psikolojik olarak etkileyip, devrimcilerden uzak tutmaya çalışıyor.

Komünistler, devrimciler her zaman toplumda olumlu özellikleriyle bilinirler. Bu özellikler, özveri, fedakarlık, dürüstlük, paylaşımcılık vb. olgulardır.

Bilindiği gibi Kürdistan’da aile içi yaşam tarzında feodal özellikler oldukça güçlüdür. Yani bir erkek sofrayı kurup kaldırmaz, yemek yapmak, ev işlerine yardımcı olmak onun kitabında yazmaz. Bunlar kadının asli görevleridir, zaten tanrı da onları bunu için yaratmıştır. Yeni tanıştığımız ailelerle olan ilişkilerimizde, en başta bu olguları kırmaya çalışıyoruz. Misafir olduğumuz evlerde işlerin yapılma-

MEKTUPLAR....MEKTUPLAR....MEKTUPLAR...MEKTUPLAR**BİR ÇALIŞMA DENEYİMİNİN ÖĞRETTİKLERİ**

Sömürgeci faşist Türk burjuva devletinin, topraklarını her türlü militarist güçleriyle kuşattığı, OHAL kapsamında olmasa da, OHAL kanunlarını sınırsızca uyguladığı, Kürdistan ve Türkiye arasındaki tampon bölgeyi oluşturan kentler, faşist diktatörlük için olduğu kadar, bizim içinde stratejik bir konumda bulunuyor.

Siyasi, ideolojik, kültürel ve ekonomik terör, ülke genelinde olduğu gibi, buralarda da en vahşi şekilde sürüyor. Kültürel ve ahlaki yozlaşma, uyuşturucu kullanımının yaygınlaşması ve fuhuş, kentlerin varoşlarında kol geziyor.

Özellikle anti-faşist bir geleneğe sahip olan, Türk ve Kürt işçi ve emekçilerinin bir arada yaşadığı semtlerde, gençlere yönelik uyuşturucu, fuhuş vb. araçlarla toplumsal düşkünleştirme, faşist devletin en önemli uygulamaları haline gelmiştir. Polisin yönlendirmesi ile emekçi semtlere yerleştirilen hayat kadınları, feodal kültürle yetişmiş gençlerin ahlaki dejenerasyona uğramalarında önemli bir etkiye sahip.

Bu sorunlar, özellikle genç yığınların siyasi bilinçle buluşmalarında, öncelikle toplumsal düşkünleştirmeye karşı mücadele yürütülmesinin zorunluluğunu da göstermektedir.

Bu yazının amacı, bölgede yürütülen bir siyasi çalışmanın deneyimlerini kolektifle paylaşmaktır. Ama öncelikle Kürdistan topraklarında sistemin nasıl bir faaliyet yürüttüğünü ve bölgenin nesnel koşullarını kısada olsa aktarmanın çalışmaların anlaşılmasına katkı sağlayacağını düşünüyorum.

Öncelikle bu deneyim bize, illegal çalışmada gerekli disiplin ve azmin gösterilmesi durumunda başarının mutlaka geleceğini, bunun yanında gösterilecek en küçük zaafın ise nelere mal olabileceğini göstermiştir.

Kürdistan'ın bahse konu olan bölgesi, yıllardır faaliyet yürüttüğümüz, belirli dönemlerde kesintiye uğrasa da, her seferinde güçlenerek çıktığımız bir çarpışma alanıdır. Kentte '80 öncesi devrimci yapıların hemen hemen hepsinin taraftar bulduğu, fakat kalıcı örgütlenmeler yaratamadığı varoşlarla çevrili durumda. Bu semtler devrimci çalışmanın yoğunlaştığı alanlar konusunda. Bizim içinde öyle.

Parti faaliyeti bu semtlerde yürütülmüş ve semt emekçileri çalışmalara bir ölçüde yanıt vermiş ve sahiplenmişlerdir. Bu potansiyel sadece bize değil, değişen düzeylerde diğer parti ve örgütlerde kucak açmıştır.

Bizim için sorun bu değil, sorun bütün yapıların düştüğü ve bir dönem

Yığınların özellikle hükümet partilerinden çok büyük oranda kopuştuğu ve yeni arayışlara yöneldiği koşullarda, devrimci partilere ve adaylarına sonuç alıcı bir yönelim sergilememeleri, geniş yığınların komünistleri dinlediği, kulak kabarttığı, evini açtığı, sorunlarını paylaştığını ancak oyunu verecek düzeyde güncel bir umut, alternatif olarak görmediğini gösteriyordu. DEHAP'ın etkisi ve umut olarak görülmesi, barajı aşma olasılığı ve bu doğrultuda yürütülen özel ajitasyonun etkisinin yanısıra, bir seçim itifağına dayanıyor olması devrimci faaliyetimizin oya dönüşmesini zayıflattı. Keza, oyunun boşa gitmemesi kaygısıyla, AKP vb. gerici partiler karşısında CHP'ye oy kullandığı da görüldü. Tabii ki, tüm bu dezavantajlı gerçeğe rağmen, komünist adaylar oy sayılarını yükseltebilirler miydi? Bu soruya net cevabımız olmalıdır. Seçmen kütüklerinin yenilenmesi döneminde gerekli çalışmayı yaptık mı? Seçim günü bize oy vereceğini söyleyenlerin evlerine kadar gidip oylarını kullanmalarını örgütledik mi? Sandık başlarında görevli insanlarımız var mıydı? Çıkan oylarımızın geçersiz sayılması keyfililiğini ve politik tavırlarını boşa çıkaracak somut bir etki, baskı gücü oluşturdu mu, vb. tüm bu sorulara vereceğimiz yanıtları, yalnızca oy sayımızı artırmaya dönük olarak ele alıp değerlendiremeyiz. Partinin bir sürece ilişkin taktiklerini, mücadelenin tüm gereklerine uygun olarak planlama, örgütlenme ve pratikleştirme bilinci, iradesi ve disipliniyle düpedüz ilgili olduğu için de önemlidir. Şayet biz, taktikimizin tüm gereklerini yerine getirmiş, ama buna rağmen istenilen, hedeflenen sonuçlara ulaşamamışsak, yığınların devrimci eyleminde olduğu gibi bu alanda da gelecekte daha etkili sonuçlar elde etmek için yapılacak olan ısrarı büyütme, kitlelerin kapitalist sistemden, sömürgeci faşist rejimden ve partilerinden kopuşunu derinleştirmek, toplumsal reformcu EMEP ile ulusal reformist HA-DEP vb. legalist partilerin oyalayıcı etkilerini teşhirde yoğunlaşmak ve tabii ki yığınlarla buluşmayı dönemsel olmaktan çıkarmak, sürekli ve kökleşen bir çalışma tarzı yönünde geliştirmektir.

Seçim çalışmasında açığa çıkan olanakların örgütlenmesi

Şimdi sırada, devrimci ajitasyon-propaganda faaliyetimizle ilk kez yüze gelen yığınlar nezdinde partimiz MLKP ile, her türden burjuva sahtekar partiler arasındaki farklılığı pratikte de ortaya koymaktır. Bu her şeyden önce devrimci komünist niteliğimizin ve devrimci örgütlenme, sömürü ve zulmü ortadan kaldırma, halkların özgür ve mutlu bir gelecek umudunu gerçeğe dönüştürmenin zorunlu bir gereğidir.

Devrimci örgütlenmeye ve düzenden kopuşmaya en yatkın, belirli bir mücadele geleneği olan, politik yönden rejime ve sistemle çatışması kaçınılmaz

olan bölükler arasında ve alanlarda, ajitasyon-propaganda ve örgütlenme çalışmasının sürekliliği ve yoğunlaştırılması önemlidir. Seçim kampanyası süresince çok geniş bir alan ve nüfus içinde faaliyet yürüttük. Mevcut örgütsel gerçekliğimiz ve kitlelerin devrimci örgütlenmeye açıklıklarının eşitsizliği nedeniyle bazı kesimler arasında ve alanlarda faaliyetimizi yoğunlaştırmak, buralardan elde ettiğimiz başarılarla dayanarak yeni alanlara ve halk bölüklerine uzanmak en doğru olan politik tutumdur. Söz konusu, isabetli bölüklerin ve alanların saptanması, hangi araçların kullanılacağı, örgütlenmeye ve eylemin içine ilk elden çekilebilecek kuvvetlerin gerçeğe yakın tespiti için seçim çalışmasının bilgilerinin ayrıntılı analizi şarttır.

Kürdistan kentlerinde; genç işçiler, emekçi kadınlar ve öğrenci gençlik arasındaki çalışmayla, semtlerde yoğunlaşan işsizler arasında mücadeleyi güçlendirecek taktikleri merkezde tutmak kaydıyla; ilçe ve köylerde faaliyet yürütmenin olanaklarını değerlendirmek, etkiyi örgütlü bir yapıya kavuşturmak, kentlerdeki kitle hareketiyle bağlantılı ve emperyalizme, sömürgeciliğe ve gericiliğe/faşizme karşı mücadelesini bilinçli, örgütlü düzeye kavuşturmak, savaşımın gelecek askeri biçimlerine hazırlık yönünde kuvvet biriktirmek bugünün görevleridir.

Tarım sanayisi ile tarım üretimi arasında doğru ilişkiyi kurmak, ancak kesinlikle bu sınırlara hapsedmemek politikamızın yönünü göstermektedir.

İşsizleri örgütlemeye dönük geliştirebileceğimiz araçları hem kent merkezlerinde, hem de taşrada kullanabiliriz. Yine, tarım işçilerini örgütlemeye dönük bir aracı hem kent merkezinde ikamet eden işçileri örgütlemek hem de kırsaldaki tarım proletaryasını örgütlemek amacıyla değerlendirebiliriz. Tütün, şeker, tekstil vb. fabrikalarda çalışan işçileri örgütlemek amacıyla kurulan mevcut sendikalar içinde çalışmayı, tütün, şeker ve pamuk tarımında işçilik yapan nüfusu da kapsamına alacak tarzda örgütlenmesini genişletmeyi savunabiliriz. Bu görüş doğrultusunda tarım işçileri arasında fiili adımlar atabiliriz. Tarım ve fabrika işçisini kapsayacak, kavrayacak dayanışma ve yardımlaşma yada kültür merkezleri kurabiliriz. Demokratik kadın örgütlenmesini kırdaki işçi ve emekçi kadınları içine alacak tarzda bir örgütlenme hattı geliştirebiliriz. Yöre derneklerini yaygınlaştırıp, ilçe ve iller düzeyinde merkezi örgütler aracılığıyla güçlerini birleştirebiliriz. Keza köylerde; kültürel ve eğitsel amaçlı Kürtçe, Türkçe, Arapça vb. okuma ve yazma, sinema, saz, tiyatro, folklor, kütüphane, satranç/dama vb. odaları/evleri biçiminde örgütlenmeler yaratabiliriz. Tüm bunlara sportif organizasyonlarda ekleyebiliriz.

leri anmayı ve anlatmayı bir ayla, Kasımla sınırlamak sığlık olur. Tüm çalışma ve zamanların içine yedirmek, kavganın ruhuna sinmesini sağlamak gerekiyor. Ama şehitler ayı olarak Kasım, bu sürecin en ileri düzeyde yaşandığı, duygu, deneyim ve birikim bakımından her alanda bir sıçramanın sağlandığı bir dönem olmalıdır. Kitlelerle ilişkilmenin bir dizi yeni araç ve biçimin örgütlenerek, siyasal etkinin büyütüldüğü, “öncülükten önderliğe” parolasının anlam bulduğu bir süreç olmalıdır. Her mekan şehitlerimizin meziyetlerinin anlatıldığı kürsüye dönüşmeli, şehitlerin mücadelesinden damıtılan duygu seli bizleri sarmalayıp kuşatmalıdır. Yenilenmeli, yeni insan tipini yaratmalıyız. Yarının sosyalist toplumunun, bugünün sosyalist birey, kolektif, çevre /çeper ilişkilerinden oluşacağı öngörüsüyle, hata ve zaafardan arınmalı, yeni insan prototipini etkin ve egemen kılmalıyız. Kültürel bozulma, ahlaki yozlaşmalara karşı şehitlerimizin değerlerini kuşanmalı, her türlü çözüme ve düşkünleşme eğilimlerine cepheden hücum etmeliyiz. Şehitlerden öğrenmeli, onları kavgamızın şahanları olarak işçi-emekçilere maletmeliyiz. Çünkü onlarla büyüyecek anlam kazanacak kavga.

Şehitler ayında, kadro olarak niteliğimizi sıçratmakla onları yaşatacağız.

Şehitler ayında, onları geniş emekçi kitlelere anlatarak, sahiplenme pratiğini geliştirmeliyiz. Panellerle, aileleri ziyaretlerle, geniş çaplı kitle toplantılarıyla bu görevi gerçekleştirmeliyiz.

Ulusal özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelemizin, emekçi halkımızı ileriye sıçratacak güncel mücadelelerini, öncü ruhla kazanarak, şehitlerimize layık olacağız. Şehitler ayını güncel görevlerimizle devrimci başarılar kazanmanın sıçrama gücü yapalım.

O halde durmak yok! Yavrusuna süt bulamayan ananın acısını dindirmek, çöplükte ekmek toplayan çocuğun geleceğini kazanmak ve F tipi tecrit kuşatmasını parçalamak için ileri! Şehitlerden öğrenmeli, geleceği nakış nakış örmeliyiz. Umudu yükseltmenin ellerimizde olduğunu bilerek, daha fazla enerji, daha fazla fedakarlık, cür'etle ileri atılmalıyız. Dönem büyük olanaklar sunuyor. Fırsatlardan yararlanmasını bilmeli, doğru halkadan yakalayarak şehitlerimizin iyi birer öğrencisi olduğumuzu göstermeliyiz. Öncünün klavuzluğunda kavga bayrağını göndere çekmek, şehitlerimizin kanlarıyla yoğurdukları devrim harcını zaferle taçlandırmak boynumuzun borcu. Güncel olan devrimi kazanmak, yeni bir Ekim yaratmak için, hücum ruhuyla ileri! *

manın ölçüsüdür değerlerimize sahip çıkmak ve onlardan öğrenmek. Partili olmak, diğer devrimci ve yurtsever şehitleri partimizin birer değeri olarak sahiplenmek, mezarlarına birer karanfil bırakıp ailelerini ziyaret etmektir. Bir ulusun dirilişi ve yeniden ayağa kalkışında, karanlığın bir Newrozla aydınlanmasında çok önemli bir rol oynayan Mazlum Doğan'ı anmak, O'nun feda ruhu ve cüretini kuşanıp bugün halkımızın üzerine bir kabus gibi çöken sisi dağıtmanın kaldıracı yapmak, daha bir anlamlıdır. Amed karanlığını yırtan, zindanları bedenleriyle aydınlatan dörtleri, dağların doruklarında kabına sığmaz Agit'leri ve diğer savaşçıları, Saboları, Sinanları, Cüneytleri, Fatihleri ve daha binlerce şehidin devrim idealiyle yoğrulmuş yürekleri anmak ve anlatmak yakıcı görevini bayrak edinmek, devrimci olmanın erdemidir.

Kürdistan ulusal devriminin, Türkiye ve Kürdistan devrim şehitlerinin feda ruhu, kahramanlıkları ve ideallerinin en önde benimseyicileri ve yaşatıcıları biz komünistleriz.

Sayırsız şehit ve gazi bu onurlu yürüyüşün, devrim ve sosyalizm davasının amacına varmasının teminatıdır. Hüseyin Kayacı'nın ikircimsiz lüverden fırlaması, yayı gerilmiş bir ok gibi Tuncayımızın zamanını kollaması ve bir isyan günü olan Newroz'la bütünleşmesi, bir şafak vakti yeniden doğmasından öğrenecek, örnek alacağız. Onların uğruna yaşamlarını feda ettikleri ideallerini beynimizde bilinç, faşizmin burçlarına dikilmek üzere bayrak yapacağız. Devrimimizin bayrak koşucuları Ali Haydarlardan, devrimin avukatı olma sıfatını binlerce kez hak eden, yoldaşları ve siper yoldaşlarıyla bütünleşmiş erken bir veda türküsüyle aramızdan ayrılan Ali Karahan'ı, Kürdistan'da faşist katillerle dövüşürken şehit düşen İhsan Engül'den Pir Ahmet'lere, müfrezemizin altı gülünden Özkan'a, Bahadır'dan A. Metin'e kuşaklar boyu sürüp bir meşale gibi elden ele geçen, çoğalırken kavgamıza harç olup büyüten savaşçılarımızı ancak, Onların yaşamından öğrenecek, O türkünün ezgisini güçlü söylemekten geri durmayacak, bir an olsun tereddüt göstermeyeceğiz. Özlemlerini çektikleri sınıfsız bir dünyayı gerçek kılacağız.

Devrimlerin bittiği, elveda proletarya nakaratının çokça söylendiği, faşist sömürgeci rejimin unutturma ve yabancılaştırma saldırılarına inat, bugün; şehitlerimizden öğrenmek, ismini yeni doğumlarla büyütme, panel, konferans vb. söyleşilerle/etkinliklerle emekçilere kavratmak devrimci görevini günlük politik çalışmanın bir parçası yapmalıyız. Şüphesiz, şehit-

Niteliği yükseltip, parti örgütlenmesini güçlendirelim

Seçim süreci de gösterdi ki, örgüt ve kadro sorununun zamanında ve sürece yanıt olacak düzeyde çözülemediği koşullarda hiç bir politikanın başarı şansı yoktur. Ya da başka bir anlatımla örgüt ve kadro sorununun çözüldüğü koşullarda sürecin ortaya çıkardığı devrimci politik olanaklardan hakkıyla yararlanmak, partinin gelişimini güvenceye almak, geleceğin görevlerine hazırlanmak vb. yoldan etekemiğe büründürülebilir. Devrimci örgüt sorunu çözümlenmeden yığınların devrimci savaşımına gelişen ve istikrarlı bir çizgide önderlik yapılamayacağı açıktır. Attığımız politik ve örgütsel adımları kalıcılaştırmak istiyoruz. Gerek seçim sürecinde gerekse de geçmişten bugüne içlerinde faaliyet yürüttüğümüz yığınların demokratik ve sosyalist özelemlerine yanıt olacak bir nitelik düzeyi yakalamak istiyoruz. Irak'a emperyalist saldırı sürecinin koşulladığı zorlu devrimci görevlere hazırlanmak, karşı siyasal duruşu geliştirmek ve öndelik iddiamızı ete kemiğe büründürmek istiyoruz. "İşsizliğe, yolsuzluğa ve zulme karşı mücadele" ile "özgürlük, adalet, halklara eşitlik" temel şiarlar etrafında partimizin ön gördüğü uzun süreli, kampanya yoğunluklu çalışmanın hedeflerini yakalamak istiyoruz. Faşist diktatörlüğün devrimci-komünist öncülerin varlığına karşı yöneltilmiş, başta F tipi tecrit uygulaması olmak üzere, saldırılarına karşı etkin bir devrimci duruş geliştirmek istiyoruz. Devrimci bir savaş örgütünün olmazsa olmazı olan gizli parti örgütünde sağlanmak, özgür basın, mücadeleden askeri biçimlerine hazırlık ve kullanımında, illegal üsler oluşturmak ve amaç uygun işlevsel değerlendirilmesinde gelişmek istiyoruz. Yeni mücadele alanlarına uzanmak, Kürdistan'ın belli başlı tüm mücadele merkezlerinde partiyi inşa etmek ve etkimizi kökleştirmek istiyoruz vb. vb. çoğaltabiliriz. Tüm bu görevlerin yerine getirilebilmesi için partinin niteliğinin yükseltip, örgütlenmesinin güçlendirilmesi zorunludur.

Parti örgütlenmesini güçlendirme görevi herşeyden önce parti kadro ve adaylarının hücre ve komitelerde örgütlenmesini sağlamaktır. Parti militanı olarak pratikte açığa çıkan, devrimci bakımdan güvenilir kadro adaylarıyla tartışmalar yürütmek, bilinçli iradi tarzda parti üyesi düzeyine yükseltmek, parti taraftar ve sempatanlarını parti çeper ve çevre örgütlerinde bir araya getirmek, eğitimlerini düzenli yapıp, denetlemek, yapacakları işler hakkında kafalarını açmak, yetkilerini ve sorumluluklarını kavratmak ilk elden ve hemen yapmamız gerekenlerdir. Doğrudan parti çeper örgütlerinde, çalışma grupları, komisyon, milis grubu, illegal dağıtım ve ajitasyon grupları, istihbarat grupları, illegal okuma grupları vb. gizli örgütlenme temelinde bir araya gelme ve örgütlenme bilinci ve cesareti gös-

teremeyen sempatzılarımızı dolaylı parti örgütlerinde veya legal işlevler ve araçlar etrafında örgütlemeliyiz. Söz konusu dolaylı veya açık örgütlerde örgütlü sempatzıan kitle arasında siyasi kararlılığı ve partili bilinci gelişme katedenleri, doğrudan parti örgütlenmesine dahil olmak isteyenleri çalışma alanı ve yerine getirdiği görevler legal olsa bile, gizli parti örgütüne dahil etmeliyiz. Bu yolla hem partinin doğrudan örgütlenmesini sağlamıştırmış olacağız hemde söz konusu sempatzıanın partili bilinç ve ruhunu güçlendirmek, kadro adayları olarak pratik eğitimi ve gizli çalışma alışkanlığı ve bilinciyle yoğrulmasının ön koşulunu yaratmış olacağız. Partinin çeper örgütleri ve dolaylı örgütleri ne kadar geniş olursa parti kadro ve örgütlerinin hem gizliliği uygulama, hem de devrimci görevlerini layiki ile yerine getirme olanağı o kadar güçlü olacaktır. Seçim süreci başta olmak üzere politik faaliyetimizin açığa çıkardığı taze kuvvetleri ve olanakları, yeni güçlerin gerçeklikleri, partinin ve devrimci mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda örgütlenmeleri, bilinç düzeylerinin yükseltilmeleri ve politik seferberlikleri yoluyla bağların canlı tutulması ve geliştirilmeleri bugünkü parti faaliyetimizin kavranması gereken en önemli halkalarından birini oluşturmaktadır.

Politik Gelişmelerin Yönü ve Görevlerimiz

“Emperyalizm, Türk sermaye oligarşisi ve faşist sömürgeci diktatörlük, üç hedef doğrultusunda faaliyetlerini yoğunlaştırmaktadırlar. ABD’nin Irak’ı işgal savaşına Türkiye’yi de dahil etmek, bu sorunda ortaya çıkabilecek ayak sürtmelere kesin olarak son vermek; emperyalist IMF-DB’nin ekonomik sömürü programını büyük bir kararlılıkla uygulamak, AB’ye Türkiye’nin üyeliğini hızlandıracak düzenlemeler yapmak.

Her üç temel görev ya da hedef, tamamen emperyalizm ve yerli sermaye oligarşisi ile sömürgeci devletin lehine olan ve onların stratejik çıkarlarını içerir. Her biri, işçi-emekçi ezilenler için, daha çok yoksulluk, işsizlik ve zulüm demektir...” (DK. Başyazı, sayı:4)

AKP kurmayları daha seçim meydanlarındaiken üç yıl daha acı çekeceğiz dediler. Seçim sonuçlarından tek partili hükümet sonucu çıktığında, IMF ile sürmekte olan ortak programı onaylayacaklarını söylediler. Sermaye oligarşisini AB’ye taşımak, ekonomik ve politik olarak soluk kazandırmak yolunda AB’ye giriş için ne gerekiyorsa ivedilikle yapılacağını açıkladılar. A.Gül, “uluslararası bir kuruluşun kararlarına dayandığı koşullarda ABD’nin Irak’a müdahale planı içinde yer alabileceklerini” açıkladı. F tipi tecrite karşı Ö.O’da devrimci yoldaşlar şehit düşmeye devam ediyorlar, bir tek açıklama

hücümünün başındaki Demircioğlu’nun feda ruhundaki siyasi, ideolojik cür’eti ne kadar çözümleyip içselleştirebiliyoruz? Hasan Ocak’ın yerel bir ayaklanmayı yayma, geliştirme ve büyütme öngörü ve pratiği bir grev ve boykotta hangi düzeyde yaşam buluyor. Ya Şengül Boran’ın devrim savaşçılığı gerçeğini yüreğinde hissedip Partili kavganın askeri ayağını güçlendirme, faşizme, müfrezenin bir mermisi olarak ileri fırlamasını, Süleyman Yeter’in mazlum Kürt halkının çektiği acıları yüreğinde duyması, her grev ve direnişe emek verip harç olması, partimizin örgütlenmesinin sade ve yorulmak bilmez önderlik tarzının simgesi olmasından ve son görevinde işkenceci katillere bedeni ile barikat olmasından öğrenebiliyor muyuz? Ali Haydar Göçer yoldaşın ikircimsiz savaşçılığından, Tuncay yoldaşın ölümsüzlüğü enternasyonalizmin bayrağı olarak dalgalandıran ve partinin ölüm orucu direnişini yükseltmesinin öncülüğünde en önde koşan tarzından öğrenmeliyiz. Ahmet Metin yoldaşın feda ruhundan, komünist ideallerine bağlılığından, kahramanlık ve yetenekliliğinden öğreneceğiz. Erdal ve Özkan’ın genç yaşamlarını, devrim ve parti için feda girişkenliğinden öğrenmeliyiz. Özgür Evrim ve Erkut’un son nefesine değin parti ve komünist gençlik çalışmasını büyütme direngenliği bizlere örnek olmalıdır. Kayacı ve Abuzer yoldaşların, Demircioğlu’ndan devraldıkları bayrağı yüksekte tutan direnişçiliğini yaşatmalıyız. F tipinde baş eğmez direnişin örneklerini büyütmeli, F tipine karşı mücadeleyi onların direnişçi ruhuyla yürütmeliyiz. Emekçi direngenliğiyle örnek olan genç Zeynel yoldaştan öğrenmeliyiz. Göçmen işçilikte, komünizm davasına bağlılığıyla, faşist katillere karşı can feda bir ruhla partiyi koruyan Erol İspir yoldaştan, feda ruhuyla devrime katılan şehit yoldaşlarımızdan öğrenmeli, onların tuttuğu yoldan gitmeliyiz. Onların sabırlı ve sebatlı çalışmasından, olanakları açığa çıkarma ve örgütlenme becerisinden, en küçük enerjiyi devrimci kavganın bileşeni yapma öngörü ve yaklaşımından öğreniyor, şehitlerimizin iyi birer öğrencisi ve uygulayıcısı olduğumuz konusunda gönlümüz rahat mı? Her parti kadrosu, fonksiyoner ve sempatzıanı bu ve benzeri soruları kendine sormalı, kendi gerçeği ve durumuyla yüzleşerek hata ve zaaflarına karşı bir mücadele içine girmelidir. Onların denetleyen bakışlarını unutmaksızın savaş çağrılarını kuşanmak biz ardıllarının en önemli öncelikli görevi.

Eğer bir parti örgütü, kadro ve savaşçısı binlerce ve milyonlarca işçi ve emekçiye şehitlerimizin yaşamını, onların emekçi insanlığın kurtuluşu uğruna hayatlarını seve seve verdiğini, uygun yol ve yöntemlerle, araç ve biçimlerle anlatmıyorsa kendini sorgulamalıdır. Bugün; Partili, devrimci ve namuslu ol-

yatmış bir Partinin ve Parti ve örgütlerin, zindanlarda “teslim olun” çağrılarına devrim şiarlarıyla karşılık vermesi, gestapo artıklarının üstün silahlarına bedenlerini siper edip mücadelenin kazanımlarını koruma ve onurluca şehit düşmeyi yeğlemeleri bedel ödemenin top yekün ileri biçimidir. Asildir. Devrim sevdası bedel ödeme hattından yürümeyi, militan olmayı zorunlu kılıyor. Bu bir askeri eylemde olduğu kadar grevde, boykotta, barikatta, günlük politik çalışmaların her alanına nüfuz etmeli; ressamın fırçasında, ozanın türküsünde hayat bulmalıdır. Bilimsel sosyalizmin devasa hazinesiyle silahlanmış coğrafyamızın deneylerinin oklulundan geçmiş, değerlerini eylem klavuzu edinmiş bir Parti, sömürgeci faşizme karşı girdiği savaşı başarıyla yürütebilir, utkuyla taçlandırabilir.

Emekçi insanlığın kurtuluşu olan devrim ve sosyalizm davası şehitler pahasına sürüyor, onunla anlam kazanılır. Devrim bir alt üst oluş ise, bunun özneleri olan devrimci ve komünistler, eskinin yıkılıp yeninin kurulması aşamasında yeni toplumsal yapının harcı, tuğlası, çimentosu olurlar. Köhne, kokuşmuş düzeni yıkmak, emekçilik kadar bedel ödemeyi gerektirir. Suphiler, ‘71 önder ve kadroları, Kürdistan devriminin savaşçıları devrimimizin harcı, gelişip ilerlemesinde, boy verip serpilmesinde, önemli birer kilometre taşlarıdır. Ulusal kurtuluş mücadelesi ve sosyalizm davası seçkin kadroların, binlerce değerlin toprağa düşmesi, kanlarıyla toprağı sulamasıyla devrimimiz biçimleniyor. İnsan soyunun en nadide evlatları gelecek düşlerimizin gerçek olması, işçi ve emekçiler ordusunun acılarının son bulması için en öne fırladılar. Devrim koşumuzun ilk ipi göğüsleyenleri oldular. Düşerken toprağa, gelecek düşüyle yoğrulmuş partizan bir türkü söylediler. Usulca nöbeti devrettiğinde ilk’lerimiz, geride savaşmaya aday lüverden fırlamaya hazır, güçlü bir ordu bıraktılar. Bugün binlerce Deniz, binlerce Mahir, binlerce İbrahim, binlerce Agit, binlerce Zilan var.

İrfan, Adil ve Hayrebet’in direngen, kararlı tavrından öğrenmeyen, örgütlerini korumadaki derinliği kavramayan, yaşamını ve örgütsel faaliyetini Patimizin bu üç seçkin evladının duruşuyla ilişkilendirmeyen bir parti savaşçısının şehitlerini yeterince anladığı, onların değerlerine tutkuyla bağlandığı söylenebilir mi? Bahadır yoldaşın emekçi ve feda ruhu yüksek savaşçı tarzından, Toraman yoldaşın işkencede feda ruhundan öğrenerek şehitlerimizi mücadelemizde yaşatabiliriz. Demircioğlu Hüseyin’in “İlk ben olmalıyım.Kendimin yapamayacağı bir işi/görevi başkasından isteyemem” vurgusunun özüne ne kadar inebiliyoruz? Ölüm Orucu müfrezemizin ‘96

bile yapmıyorlar. 6 Kasım faşist YÖK’e karşı yüksek öğrenim gençliğinin eylemlerine sınırsız bir saldırganlıkla yanıt veriyorlar. AKP, beklendiği gibi daha ilkgünden emperyalizm, sermaye oligarşisi ve faşist diktatörlüğün stratejik çıkarlarına uygun bir program doğrultusunda çalışma yürüteceğini ilan etmiş bulunmaktadır.

Evet, işçilerin, emekçilerin ve gençliğimizin bu programda payına düşen, daha çok “yoksulluk, işsizlik ve zulüm” olacaktır. “Özgürlük, adalet ve halklara eşitlik” sorunu ve ihtiyacı azalmak bir yana daha yakıcı bir istem haline gelecektir. Kapitalist sömürünün yoğunlaşması, şovenizm zehiriyle halkların beyinlerinin uyuşturulması, emperyalist çıkarlar için kardeş halkların birbirine kırdırılması, işgalciliğin meşrulaştırılması, toplumsal değerlerde çürümenin derinleştirilmesi, kitle hareketine ve öncülerine katmerli bir faşist terör olacaktır. Tüm bu olgular, geçen sayıda baş yazı konusu haline getirdiğimiz parti kampanyası temelindeki mücadelenin kararlılıkla sürdürülmesinin politik önemini göstermektedir.

Seçim süreci bitti. Baraj altında kalan düzen partilerinin büyük bölümü meydanlardan inlerine çekildiler. Kendi cephelerinden yeni dönemde burjuvaziye nasıl hizmette bulunabileceklerine kafa yoruyorlar. Şimdi meydanlarda iki güç kaldı. Bir yanda sermaye ve faşizm, onun aksesuarları parlamento ve hükümet, diğer yanda işçiler, emekçiler, gençler; ezilenler ve kır yoksulları. Savaşın, krizin yükü bindirilen/bindirilmek istenen halk, sandığı aşarak sokaklarda hesap sormaya, kazanımlarına sahip çıkmaya ve geleceğini, mutlu, onurlu ve özgür bir dünya özlemini haykıracaktır.

Emperyalist ABD-İngiltere, BM’den Irak’a müdahale bağlamında bir karar çıkardı. Bu demektir ki, Irak’a saldırı “an” meselesidir. ABD askeri hazırlıklarını tamamladığı ve uygun saldırı “an”ını yakaladığında, emperyalist savaş başlayacak, mazlum Irak halkı kan ve baruta boğulacak. Üstünde yeni savaş makineleri, bombalar denenecek. ABD-İngiltere emperyalist leş kargaları, yalnızca yok etmekle kalmayacaklar, dünya egemenliklerine kafa tutan devletlere ve anti-emperyalist hareketlere de “sakın ha!” biçiminde göz dağı vermeye çalışacaklar. AB’li emperyalist Fransa, Almanya; Rusya ve Çin emperyalistleri bir yandan ABD’nin hegemonyasına boyun eğdiler, diğer yandan emperyalist çıkarları doğrultusunda uzlaşmaya giriştiler. Dünya halklarını emperyalist savaş sürecinde aldatmak, demogojiyle kendi kamuoylarını kazanmak için ise, ortak karar metnindeki bazı muğlak ifadeler üzerinde manevra yapmaya hazırlanıyorlar. Bir kez daha görüldü ki, emperyalist savaş durduracak olan, yeni emperyalist savaşlara son verecek olan ezilen, sömürülen halklar ve işçi sınıfıdır. Nasıl Arap halklarının Rusya’dan beklenti içine girmeleri boş bir hayalse, halkımızın

da AB yada ABD emperyalistlerinden en küçük bir hak adına, özgürlük beklentisi içine girmesi, boş bir hayal olarak kalacaktır. Ezilen halkların ve işçilerin zulme ve sömürüye karşı birliği ve devrimci savaşımından başka kurtuluş yolu yoktur.

Halkımızın bağımsız ve özgür Kürdistan devleti özlemi ve talebi ancak ve ancak emperyalizm ve her türlü gericilikle uzlaşmaz bir devrimci savaşım ile olanaklıdır. Bu mücadelede, özgürlük ve sosyalizm kavgasında halkımızın tek ve en büyük müttefiki Türkiye, Ortadoğu, Kafkasya vb. bölge ve dünya halkları ve onların anti-emperyalist yurtsever, devrimci ve komünist öncüleridir. Ulusal devrim sürecinde halkımızın dost ve düşmanları kesin bir biçimde açığa çıktı. Akıldan çıkarmamız gereken nokta, ulusal devrim, özgürlük ve sosyalizm mücadelesi doğrultusunda attığımız adımlar karşısında hangi gücün nasıl mevzilendiğidir. Tüm halkımızın yüreğini kanatan, büyük bir acı kaynağına dönüşen PKK lideri A. Öcalan'ın yakalanıp, faşist TC'ye teslim edilmesinde hangi emperyalist devletin, hangi gerici devletin payı yok ki. Ancak, Öcalan yakalandığında sokağa çıkan Filistin, Filipinler, Avrupa, Rusya, Türkiye, İran vb. halkımız ve halkları oldu.

Emperyalizmin Irak'a saldırısının halkımıza kazandıracığı en küçük bir şey yoktur. Ancak ulusumuzun yitireceği çok şey vardır. Bu savaş, halkımıza yeni ölümler, öldürücü açlıklar ve yoksulluklar getirecektir. Yeni göçler, yeni yıkımlar kaçınılmazdır. Emperyalist savaşa, emperyalistlerin yanında dahil olmak yada izleyici pozisyonunda kalmak, ulusal özgürlük bilinci ve ruhundan çok daha fazla uzaklaşmak, sömürsüz ve özgür bir yaşam düşlerimizin katliamı, kirletilmesi demektir. Böyle bir savaşı, kısmen bile olsa, onamak yada "tarafsız" kalmak, halkımızın gerçek dostları, aynı kaderi ve gelecek özelemlerini taşıdığımız Ortadoğu halklarına, dünya ezilen ve sömürülenlerine karşı işlenen bir suç olacaktır. Başta Ortadoğu halkları olmak üzere, tüm ilerici dünya kamuoyunun nefretini, kinini üstümüze toplamamız demektir. Emperyalist savaş aracına bağlanmak ya da sessiz kalarak onamak, halkımızın başeğmez onurlu ve boyun eğmez geleneklerine, tarihine, Newroz bilinci ve ruhuna ihanet etmek, yeni ve kirli bir yola sapmak, halkların zulüm ve acılar yaşamasına ortak olmak anlamına gelecektir.

Güney Kürdistan'da Barzani KDP'si ve Talabani YNK'si halkımızın ABD'nin emperyalist saldırısının bir parçası haline getirme onursuzluğuna çoktan soyundular. Ve bu doğrultuda epeyce yol katettiler. Halkımızın bu yolu duygular düzeyinde bile onaması, kendi gelecek düşü ve onurlu geçmiş tarihinden kopmaktır.

yı, pratikleriyle ardıllarına örnek olmayı sürdürmüş, soylu kavganın birer mihenk taşı olarak saygıyla anılmayı fazlasıyla hak etmişlerdir. Devrimci hareketin bugün savaş hattında en ağır bedeller pahasına dövüşüyor olmasında Suphilerin, Deniz, Mahir ve İboların, Mazlum ve Agitlerin militan duruşlarının, feda ruhlarının payı küçümsenemez. Bugün bir çok devrimci, bu önder ve savaşçılardan esinlenerek şekilleniyor. Onların özveri ve cüretiyle silahlanıp büyüyor saflarımız.

Darağaçlarında sandalyeye vurulan her tekme, kuşatıldığımızda sıkılan her kurşun ve savrulan her bomba ve işkencehaneler de yaratılan her mevzi, kızıl direniş manifestosu '71 devrimci feda ruhunun başeğmez yiğitlik ve cüretten beslendiğini bir defa daha vurgulamak gerekiyor. Bugün bu coğrafyada mücadele yürüten devrimci, komünistler büyük bedeller ödedi, ödemeye devam ediyor. Partimiz değerli kadro ve savaşçıları Hasan Ocak, Hüseyin Demircioğlu, Tuncay Yıldırım, Hüseyin Kayacı ve daha bir dizi militanını ölümsüzlüğe uğurlayarak savaş hattının en önünde konumlanarak devrimci ve yurtseverlerle birlikte bedel ödemenin tarifsiz acısını yaşadı. Devrimci olmanın kaçınılmaz sonucudur bedel ödemek. Özel mülkiyet dünyasına karşı, sınıfsız-sömürsüz bir dünya özleminin gerekleri ve pratikleştirilmesi, rutinin dışına çıkmayı, statükoyu parçalayacak araç ve biçimleri yaratmayı, iğneyle kuyu kazarcasına sebatlı bir çalışmayı zorunlu kılar. Bütün süreçlerin sorunlarının çözüm merkezidir Parti. Özgürlüklerin elde edilmesi, devrime kadar genişletilmesi faaliyeti bir çok partinin "erken vedasına", ölümsüzlükle bezenmesine neden olur. Bayrağının kızılığ, militanlığı düşen her bir dava adamıyla daha bir anlam kazanır. Ödenen her bedel Partinin deney ve birikimini artırır, sınıf mücadelesinde sağlamlaşmasını, çelikleşmesini sağlar. Parti onlarla büyür, niteliği güçlenir, Onlar partili kavgayla bayraklaşır, halka malolur. Bedellerinden öğrenen öncü, devrimci yürüyüşünü güvenceler, perçinler. Yenilgilerini yengiye dönüştürmesini, ölümsüzlüğe uğurladıklarımızın yerini yeni savaşçılarla doldurmasını bilen bir savaş partisi geleceğin teminatı, sınıf mücadelesinin doğru, istikrarlı, yetkin uygulayıcısı, önder bir savaş partisi olma sıfatını hakder.

İşkencehanelerde yaratılan militan direnişler, sokak ve dağlarda yaratılan kahramanlıklar, darağaçları, açlık grevleri, üçüncü yılına giren dost da düşmana da parmak ısırtan, tarihte eşi benzeri görülmemiş, tepeden tırnağa feda ruhuyla kristalize olmuş, hücum ve cüretle ateş topuna dönmüş Ölüm Orucu taarruzunu özellikle belirtmek gerekiyor. Siperin en önünde mevziye

OHAL'ler, kirli savaş ve koruculuk özgür Kürdistan özlemimizi, yürüyüşümüzü önleyebilir/ortadan kaldırabilir. Bu düş Zilan'da yaşıyor Filistin de yol gösteriyor. Bu düş serhıldan da, intifada da hayat buluyor, yeniden büyü-yüp çoğalıyor. Boyun eğmeyecek kadar yüksek, soylu ve isyankardır. Ve şafak her zamankinden daha yakın ve zafer elle tutulacak kadar gerçektir.

Uluslararası emperyalizmin devrim, sosyalizm ve ulusal kurtuluş mücadelesi yönelimine karşı her alanda yaptıkları işbirliği, ortak hareket etme planı, pratik/politikaları halkları ve öncülerini daha bir duyarlı ve uyanık olmaya, bedel ödeme hattında sebatlı, daha kararlı sağlam bir duruş sergilemeyi zorunlu kılıyor. Vilidamir İliç Sançez'in yakalanarak Fransa burjuvazisine teslimi, Peru Komünist Partisi önderi Abimeal Guzman'ın CIA desteğiyle Fujimori faşizminin pençesine atılması ve PKK önderi A.Öcalan'ın emperyalistlerin ortak ittifakıyla Türk sömürgeci faşizmine teslim edilerek bir devrimin yenilgiye giden sürecinin başlatılması ve başarılması vb. Tüm bunlar emperyalizme ve faşizme karşı cepheden savaş ilan eden ve kendisini siperlerin en önünde konumlandıran bir savaş partisinin dikkate alması, önderlik, kadro ve savaşçıları en zor anlarda en büyük bedelleri ödemeye, hücum ruhu ve cüretiyle silahlandırmaya kilitlemesi ile devrimci hedeflerinden vazgezmeme kararlılığıyla aşılabılır.

Devrim, sosyalizm ve ulusal kurtuluş mücadelesinin çetin ve büyük bedeller üzerinden damıtarak elde ettiği deney ve değerleri kuşanmayan, hazinesine katıp kendisini güçlendirmeyen büyük bir cephe hattının işçi ve emekçiler ordusunu kavganın erdemleriyle motive etmeyen bir öncünün devrim gibi kapsamlı bir toplumsal alt-üst oluşa önderlik etmesi, onun her bir aşamasında ortaya çıkacak bedellerine göğüs gererek devrimi zafere taşıması söz konusu olabilir mi?

Yaşamlarının ve partinin tasfiye ile karşı karşıya kalabileceği, bu riskin çok yüksek olduğu durumda Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve diğer TKP kadroları ülkeye dönmek ve devrimin önderliğini ele geçirme sevdasından vazgeçemediler. Onların devrim hayali vardı ve bunu gerçek yapmanın olanağı doğmuştu. Koyuldular yola ikilemsiz. Ve bedelini ödediler. Devrimciyi sıradan insandan ayıran özellik onun amacına bilinçli, örgütlü, ikircimsiz yürümesidir. Genel bir yaşam değil, sınıf mücadelesiyle en ileri düzeyde ilişkilendirilmiş ve her anı bir ömre bedel güzelliklerle anlamlandırılmış bir devrimdir yaşam. Suphi'ler gibi '71 devrimci kartalarında yüksekte durma-

KADEK, "tarafsızlık" pozisyonları takınma teorisini kurmaya çalışmaktadır. Tarafsızlık, onaylamadır. Ki, kendileri de Kürtler için ABD'nin kuracağı yeni statü içinde bir olumlu pay düşebilir diyorlar. Ulusal reformist hareket için, tek ve en önemli sorun, KADEK'in ABD'nin dialog ve uzlaşmayla bu plana dahil etmemesidir. Türk devleti, ABD ilişkileri, KADEK'i savaş ortamı ve sonrasında tasfiye edilmesi gereken bir güç olarak açığa çıkarmaktadır. KADEK yöneticileri, bu zorunlu gerçeklik temelinde "tarafsızlık" yada Medya Savunma Bölgeleri'ne saldırılırsa kendimizi savunuruz diyorlar. Bu görüş açısı ve politik-pratik duruş, kaçınılmaz olarak ABD'nin bölge politikalarına yedeklenmedir. Tüm bu ortamda, halkımız içinde diğer ulusalcı örgütlerle kıyaslanamaz dezavantajlara sahip partimiz ve diğer anti-emperyalist örgütlerin yapması gereken, Newrozun bilinci ve ruhuyla, onurlu tarihimizin tutarlı demokratik ve sosyalist savunucuları ve temsilcileri olarak, emperyalist savaşa ve her türlü zorbalığa karşı, ezilen halkların ve işçilerin birleşmesi, tek kurtuluş seçeneği olan devrim ve sosyalizm bayrağını en önde dalgalandırmaktır.

Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele Siyasal Olduğu Kadar Tarihseldir

Partimiz Kürdistan'da proletaryanın öncüsü olarak emperyalizm ve sömürgeci işgalcilere karşı, küllenen duyarlılığı, savaşım bilincini kışkırtmak, tepkileri birleştirmek, örgütlemek ve eylemine önderlik yapmak politik hedefine kilitlenmelidir. Parti kampanyasının zulme karşı mücadelenin güncel politikada öne çıkan en başat sorunu emperyalist savaş saldırganlığı ve sömürgeci faşist Türk burjuva devletinin Güney Kürdistan'ı işgal planları ve bu saldırganlığın temel üslerinden biri olarak konumlanma ve savaşa katılmasına karşı mücadele oluşturur.

"ABD askeri olmayacağız", "Emperyalist Savaşa Hayır", "Kürdistan'a Azad", "ABD üsleri kapatılsın", "Emperyalizm Ortadoğudan elini çek", "ABD emperyalizmi ve sömürgeci Türk işgal kuvvetleri Kürdistan'dan Defol", "Emperyalist savaşa karşı yaşasın Devrimci savaş", "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın devrim", "Kahrolsun Kapitalizm, yaşasın Sosyalizm", "Ya Barbarlık, Ya Sosyalizm", "Yaşasın ezilen halkların ve işçilerin mücadele birliği ve savaşımı", "Özgür-Demokratik Ortadoğu için mücadeleye", "Yaşasın ezilen halkların anti-emperyalist mücadelesi ve ezilenlerin enternasyonalist mücadelesi", "Hepimiz Filistinliyiz, Filistin'e Özgürlük" vb. şiarlar etrafında, emperyalist savaşa karşı platformlar, direniş komiteleri kurulmasına öncülük etmek, mevcut olanlar içinde

yer almak, hemen ve ilk elden yapılması gerekenlerdir. Bu doğrultuda seçim kampanyası sürecinde ajitasyon-propaganda ve kitlelere dönük çalışma dönemindeki ataklığı, ısrarı ve yaratıcılığını göstermek, basın açıklamaları, faks, e-mail vb. araçlarla protestolar, mitingler, yasadışı sokak ajitasyonu ve gösterilerini örgütleyebiliriz. Kepenk ve kontak kapatma, iş yavaşlatma, grev ve boykotların gerçekleştirilmesi hedefine bağlı olarak hazırlığını örgütlemeliyiz. Unutmayalım ki, emperyalist savaş süreci önümüze yeni devrimci görevler ve zorlukları çıkardığı gibi, gerek emperyalist zulme karşı tepki ve öfke duyan, anti-emperyalist bilinç taşıyan, gerekse de böyle bir savaş ortamının kaçınılmaz kıldığı iktisadi, fiziki ve moral yıkımı yaşayan nüfusun geniş yığınları arasında büyük bir gerilime, isyan eğilimine neden olacaktır. Seçim sürecinde hükümet partilerini sandık yoluyla cezalandıran seçmenin oylarının aktığı AKP'nin teşhiri ve yığınların kopuşu için emperyalist savaş "aşıl topuğu"nu oluşturmaktadır. Emperyalist savaş koşullarında özellikle sınır şeridindeki illerde yığınlar, devrimci öncülerle buluşma olanağı yakaladığı koşullarda devrimci harekete ve partimize yönelik kitlesele kopuşlar gerçekleştirebilir. Devrimci durum yönündeki eğilim, kendisini açıktan göstermesi ve kopuşma hali tabiki hazırlıklı olmayanları geride bırakarak, yanlış kanallara akacak, bazı durumlarda da öfke patlamaları biçiminde kendisini tüketecektir.

Filistin ulusuyla ve direnişiyle dayanışma, davasını sahiplenme sürecin bütününde muhakkak ajitasyon, propaganda ve eylemlerimiz içindeki yerini almalıdır. Bu yalnızca somut bir dayanışma etkisi yaratmayacaktır. Keza, bu durum hem ulusal özgürlük mücadelesinde ulusumuza yol göstermesi bakımından, hem de emperyalist savaşın ve Türk sömürgeci işgal kuvvetlerinin teşhiri, müslüman inancından halklarımızın gerici-faşist politik akımlardan koparak devrimci öncülerıyla buluşması bağlamında da özel bir rol oynayabilir.

Görevlerimiz zor ve meşakatli. Seçim sürecinin atılımcı ruhu, Kasım şehitler ayının feda ruhu ve adanmışlığıyla, ML'nin ve 3. Parti Kongremizin önümüzü aydınlatan yol göstericiliğiyle, devrimin zaferi için, ileri yoldaşlar! *

40. sayfanın devamı

Ne yargısız, infazlar ne gözaltında kayıplar halkımızı durdurdu ne de zindanlar ve zindana çevrilmiş Kürdistan vazgeçirdi halkımızı hayallerinden. Kürtlerin kanıyla sulansa da Mezopotamya toprakları şimdi bitkiler daha gü, şimdi çiçekler daha özgür rengarenk. Adı Berivan, adı Zilan, Dilan ve Agire jian. Adı özgür Kürdistan.

Osmanlı geleneğinin tüm pislğini kendinde cisimleştirmiş olan sömürgeci faşist rejim sinsi, alçak ve zalim. '91 kirli savaş konseptinin denizi kurutmak planının bir parçası olarak yakıldı ormanlarımız, köy ve mezralarımız. 20.yüzyılın son çeyreğinde ambargolarla halkımız açlıkla dize getirilmek, iradesi kırılmak istendi. Sömürgeciler korkunç derecede yanıldı. Gücünü haklı ve meşru mücadele geleneğinden alan Kürdistan halkı karşı koyma, bedel ödeme noktasında asla duraksamadı. Özgürleşmenin yolunun açılacağını, kimi zaman bedenini ateş topuna çevirip karanlığı yardı kimi zaman da bedenini bomba yaparak sağır sultanları, çoraklaşmış beyinleri uyarmayı görev edindi. Ama özgürlük türküsü hiç mi hiç susmadı. Susturulamadı.

Emperyalizmin yağma ve talan, kan ve barut, katliam, işkence ve mazlum halkların boyunduruk altına alınması olduğu en çok bu coğrafya halkları tarafından bilinir. Emperyalizmin ve sömürgeci faşizmin hak hukuk tanıdığı, özgürlük alanı açtığı görülmüş müdür? O daha fazla kar hırsının ürettiği zulüm ve kıyım makinesidir. Emperyalizmin olduğu yerde özgürlük değil, ulusal boyunduruk ve kölelik hüküm sürer. Sömürgeciliğin olduğu yerde su yerine ezilen, sömürülen halkların kanı akar. Ve madalyonun diğer yüzünde ise, onun ve erdemin beslediği isyan vardır. Bir ulusun yeniden küllerinden doğuşu yeniden ayağa kalkışı vardır. Özgürlüğün karşısında ödenecek bedelin ağırlığının kıymeti yoktur. Bedel ne olursa olsun özgür kişilik, özgür halk yeğdir. İşte kardeş Filistin halkının tarifi imkansız acılar/bedeller pahasına özgürlüğü için dövüşmesi ondan. Ondan Filistin ve Kürdistan'ın her dağ ve vadisi, her karış toprağı gerillanın kanı ile sulanması. Kürdistan ve Filistin şafağının arzulaması, gözleri kamaştıran parıltısı ondan. Biliyor ki Özgür Kürdistan ülkesi ve Filistin vatani sömürgeciler ve siyonistlerden temizlenene kadar daha çok acılar çekecek, büyük bedeller ödeyecek halkımız. Ama hiç bir saldırı ve kıyım haklı ve meşru yolumuzdan, geleceğimizi, kendi kaderimizi özgürce belirleme hakkını kullanmamızı engelleyemez. Eğer bugün varlığımız kabul ediliyorsa ödediğimiz ağır bedeller nedeniyledir. Oyalanmayı reddederek ne sömürgeci köleci barış, ne köylerimizin yakılması ve yıkılması/göçler ne de

Barzani, geçenlerde, faşist diktatörlüğün işgalci ve yayılmacı hedefine karşı demeç verdi. Bu doğal. Ancak, şunu vurgulamak gerekir ki, faşist diktatörlüğü, işgalcilikte cesaretlendiren bir etken de geçmişte bizzat Barzani ve Talabani'nin bu işgali desteklemiş olmaları, faşist sömürgecilere Kürdistan'ın topraklarında askeri üs vermeleri ve PKK güçlerini birlikte imha etmeye girişmiş olmalarıdır. Barzani ve Talabani, kendi gerici suçlarının cezasını elbette ezilen Kürt halkına, yurtsever devrimcilerle ödettiler. Bugün de, faşist sömürgeciler, eğer işgalde bu denli fütursuzlaşıyorlarsa, bunun işbirlikçi günahkarları da Barzani ve Talabani güçleridir.

Şimdi Barzani ve Talabani, anayasa taslağında siyasi iltica hakkı tanıyarak ve KADEK güçlerine saldırmama tavrıyla, politikalarını değiştirdiler. Faşist sömürgecilerin işgal hazırlığı ve Federe Devlete son vermeyi hedeflemesi karşısında, bu, anlaşılır. Burjuva işbirlikçi yönetim, bu politikanın devamı olarak, KADEK güçlerini ilk aşamada silahsızlandırma ile başlayacağı ve başarırca daha sonra baskıyla tekrar yasaklayacağı bir aşamaya varacak hesap da güdecek. Bu yoldan KADEK'i etkisizleştirme veya Güney'de bitirmeyi hedefleyecektir. Esasen bu politikanın gerçek sahibi, burjuva yönetimden çok ABD emperyalizmidir.

ABD protektorası bir federe yönetimin, ABD'nin KADEK'e ilişkin planları dışına istese de çıkamayacağı açık değil mi? Bu planlar karşısında ABD'yle "tarafsızlık" politikası yoluyla uzlaşılır ve ulusal mücadele emperyalizme karşı mücadeleden koparırsa, yalnızca tutarlı yurtsever çizgiden uzaklaşmakla kalınmaz, kendi güçlerinin de bitirilmesine kendi eliyle onay verilmiş olunur.

Kürdistan marksist leninist komünistleri, ABD emperyalist savaşına karşı halkımızın yanılısına içine sokulmasına da, Güney'de ABD yanlısı bir savaşta kırılması onursuzluğuna da, diri ulusal güçlerin ezilmesine de karşı mücadele edecek, diri yurtsever güçlerin tüketilmesi tehlikesine karşı uyarıcı olacaklardır.

Kürdistanın ulusal özgürlüğünü kazanmasının yolu, emperyalist savaşa karşı mücadeleden geçecek, bütün sömürgeci burjuvazilere karşı, halkların ortak mücadelesinin zaferini hazırlayacak yoldur. Halkların kardeşliği ve birlikte mücadelesi yolu, yalnızca Kürdistan'ın özgürlüğünü değil, halkların ulusal demokratik cumhuriyetleriyle yerelacakları enter-nasyonalist birleşik iktidarı hedefini gerçekleştirecek tek yoldur. *

KÜRT YASALARI HAKKINDA DEĞERLENDİRME VE KARAR

1) Ana Dilde Yayın Ve Öğrenim Yasaları

Bu yasalarla Türk'ten ayrı bir Kürt gerçeği dil ve birey somutunda kabul edilmiştir. Kürtlerin ulus ve halk olarak kolektif varlığının inkarı ise sürmektedir.

Dil ve birey düzeyinde de olsa, Kürt gerçeğinin kabulü, Cumhuriyet tarihi boyunca süren inkarcılığın gövdesinde sürekli kanayacak bir yara açmış ve sömürgeciliğin asimilasyon olanaklarına darbe vurmuştur.

2) İdamın Kaldırılması

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın bugünkü siyasal-toplumsal koşulları altında, idamın kaldırılması hukuki değil, politik bir gelişmedir. Dolaşısıyla ne koşullu durum, ne de ağırlaştırılmış müebbet hapis meselesi değerlendirmenin esasını değiştirmez. İdamın kaldırılması düpedüz Kürt ulusal gerçeğiyle bağlıdır ve Kürt ulusal kitlelerinin demokratik bir talebinin kabulüdür.

3) Kürt Yasalarının Politik Anlamı

Faşist rejim, Kürt yasalarıyla açık bir geri adım atmış, ödünler vermiştir. Bu ödünler 15 yıllık Kürt ulusal özgürlük mücadelesinin, Kürdistan devriminin ve ulusal demokratik talepler etrafında son üç yıldır süren ulusal kitle eylemlerinin sonucudur. Kürt yasalarının bu dönem çıkmasında, Türk burjuvazisinin AB'ye giriş stratejisine ve AB D ile AB'nin yürüttüğü emperyalist rekabetin izdüşümlerine bağlı etkenler ise yalnızca elverişli koşullar anlamında bir role sahiptir.

Sömürgeciliğin Kürt yasalarıyla verdiği ve faşist rejimin geri adımları olan ödünler, Kürt ulusal sorununun bütünü karşısında "zayıf burjuva demokratik tavizler" düzeyinde kalmıştır.

Bu, aynı zamanda, Kürt ulusuna dayatılan bir köleleştirici barıştır.

Türk sermaye oligarşisi ve “değişim” stratejisine bağlı diğer güçler, bu yeni durumu veya zayıf burjuva demokratik tavizleri, devrim ateşini tamamen küllendirme, Kürt ulusal dinamiğini yedekleme çizgisinde hareket etmekte; Kürt halkını, AB’ye girişin Kürt ulusal sorununda yeni ve büyük gelişmelere yol açacağı yanılsamasıyla zehirlemeye çalışmaktadırlar.

4) Ödünler Karşısındaki Tutumumuz

Yayın ve dil konusundaki ödünlere etkince yararlanılması başta gelen görevdir. Bu olanaklardan en yaygın biçimde yararlanılması, Kürt ulusunun inkar ve asimilasyona karşı mücadelesinde yeni silahlarla donanmasını, yeni mevziler kazanmasını sağlayacaktır.

Ödünlerin yalnızca inkar cephesiyle sınırlı olduğu, dolayısıyla, sömürgeci rejimdeki değişikliklere karşın, ekonomik ve siyasi ilhaktaki ifade bulan ve tümüyle devam eden kapitalist sömürgecilik ile AB konusundaki boş hayallerin teşhiri, bunlara karşı politik ve ideolojik mücadele görevlerin diğer boyutunu oluşturmaktadır.

5) Yasaların Karşıdevrim Cephesindeki Sonuçları

Sermaye oligarşisi ve AB’ci siyasi güçler, MGK ve statüko karşısında mevzi kazanmıştır. Bu gelişme veya çatlağın büyümesi, faşist rejimin topyekün savaş imkanlarının belirli ölçüde daralmasına yol açmıştır.

Eylül 2002
MLKP-MK

tan’ın ayrı devlet kurma hakkını, marksist leninist komünistler olarak savunuyoruz, işgale karşı sonuna kadar mücadele edeceğiz. Ama bu devrimci çizgiyle, Talabani-Barzani yönetimine yedeklenerek, ABD’nin emperyalist savaş arabasına bağlanmak arasında aşılmaz bir çizgi vardır. ABD’ye bel bağlayanlar, Bosna-Hersek, Kosova’dan olduğu gibi Filistin ulusal mücadelesinden ders çıkarmalıdır. Orada da, ABD mücadele karşısında, Filistin’e özerklik vermek zorunda kaldı. Önce Filistin ulusal devrimini söndürme manevrasına dönüştürdü, sonra bugün görüldüğü gibi, siyonist savaş makinasını tekrar Filistin halkı üzerine sürerek, özerkliği de geri aldı.

KADEK, ABD’nin ikinci Irak savaşı hazırlığına giriştiği zaman, başlangıçta, Öcalan’ın söylemiyle, ‘ABD’nin Irak’a müdahalesi demokrasi getirir’ tavrıyla, emperyalist savaş yanlılığına eğilim gösterdi. Ancak, sömürgeci faşist diktatörlüğün güney Kürdistan’a girip KADEK’in askeri güçlerini ezme hedefi açığa çıkınca, “medya savunma bölgeleri ve tarafsızlık” politikasını benimsedi.

ABD’nin ikinci Irak savaşının önemli bir parçası da, Türk burjuvazisinin Güney Kürdistan’a işgalci bir güç olarak sokulacağıdır. Buna karşı KADEK’in direniş kararını ilan etmesi elbette, anti-faşist antiemperyalist bir tavidir. Kürdistan komünistleri, işgalci ve imhacı saldırı karşısında elbetteki KADEK güçlerini savunacaklar. Ama, KADEK’in tarafsızlık politikası ise, ABD’nin emperyalist savaş saldırganlığıyla uzlaşmaktır. Bu, KADEK’in, emperyalizm ve sömürgecilikten “burjuva çözüm” bekleme ve üzerine uzlaşma çizgisinin kaçınılmaz sonucudur. Kürdistan komünistleri olarak, Kürdistan emekçilerini ve tutarlı yurtseverleri, KADEK’in bu uzlaşıcı “tarafsızlık” tavrını terketmeye ve tavrı almaya çağırıyoruz.

Türk burjuvazisinin faşist diktatörlüğü, Güney Federe bölgesinin huku-kileşmesi ve Kerkük’ü başkent ilan etmesi olasılığı karşısında işgale başvuracağını ilan ediyor. Bu, işgalci ve yayılmacı bir gericiliktir ve ayrıca KADEK güçlerini imhacıdır. Kürdistan proletaryası, işgalciliğe karşı, bütün Kürt yurtseverleri ve Türk emekçileri, komünist ve devrimci güçleriyle birlikte mücadele edecek, Kürdistan’ın her parçasının yazgısını kendisinin tayin etmesi özgürlüğünün yılmaz savunucusu olacaktır. Güney Kürdistan’ın, Kürt, Türkmen, Süryani halklarının birlikte, yazgısını, federasyon mu, bağımsız devlet mi, istediği biçimde belirleme özgürlüğünün yanında yer alacaktır. Güney’deki Türkmen halkının, Türk burjuvazisinin hegemonyacı gerici hedefinin aracı yapılmasına karşı kararlı bir mücadele yürütecektir.

Güney Kürdistan işgali, Kuzey'de OHAL'in veya daha önemlisi de OHAL'in kirli savaş makinasının sürdürülmesine yolaçacak, hatta uzayan savaş koşullarında sıkıyönetim gündeme gelecek, başta halkımız olmak üzere işçi sınıfı ve halklarımızın faşist rejime karşı mücadele koşullarını ağırlaştıracaktır.

Bu gerçekler, Güney ve Kuzey'de proletarya ve halk olarak, ABD'nin ikinci Irak savaşında da, karşıımızda, gerçekte ulusal özgürlüklerimizin ilerletildiği sonuçlar değil, ABD protektorası altında, Barzani-Talabani gerici rejimini, ABD tetikçiliğiyle Arap halkının kanını dökme onursuzluğunu ve evlatlarını ABD için ölüme göndermeyi, sömürgeci Türk burjuvazisinin işgalini bulacağız.

O halde Güney ve Kuzey Kürdistan proletaryası ve halkı olarak, ABD'nin ikinci Irak savaşına ve Türk burjuvazisinin olası işgaline tavır almamalı, mücadele etmeli, Arap, Türk ve Kürt halkının enternasyonalist kardeşliğinin önünde yürümeliyiz. Saddam diktatörlüğünden kurtuluşu, ABD'nin emperyalist "dünya diktatörlüğü"nde aramamalı, ABD emperyalist saldırganlığına ve bölge gericilerine karşı mücadele içinde ulusal özgürlüğü kazanma umudumuzu büyütmeli, özgücümüze ve kardeş halkların devrimci dayanışmasına güvenmeliyiz.

ABD SAVAŞI KARŞISINDA KİM NEDEN UZLAŞIYOR?

Talabani ve Barzani'yi onyıllı aşkın süredir destekleyen ve bugün de desteklemeye devam eden, Kuzeyin ulusal reformcu güçleri, Türkiye Kürdistanı Demokrat Partisi, PSK, PYSK gibi örgütler, ABD himayesinde Federe Güney Kürdistan'ın fiilen kurulmasını desteklediler. Bunun kaçınılmaz sonucu olarak, Barzani-Talabani'nin geçmişte PKK güçlerini, ABD ve sömürgeci Türk burjuvazisinin emriyle, imha savaşını da "tarafsız kalma" adına nesnel olarak desteklediler. Bugün de, "Kürt devleti olsun da nasıl olursa olsun" mantığıyla, ABD'nin Irak savaşını ve Barzani-Talabani'nin üstlendiği rolü destekleme politikası izliyorlar. Bu, ABD'ye ve işbirlikçi Barzani ve Talabani'ye yedeklenme politikasıdır. Onların ulusal kurtuluş mücadelesini emperyalizme karşı mücadeleye tabi kılmaktan kaçınan ve ulusal devlet kurulmasını nihai amaç edinen küçük burjuva ve burjuva reformcu çizgisinden kaynaklanmaktadır. Kuşkusuz, sömürgeci faşist diktatörlüğün Güney Federe statüsüne saldırısına karşı, Güney Kürdis-

24. YILDÖNÜMÜNDE MARAŞ KATLIAMINI UNUTMADIK, HESABINI SORACAĞIZ!

24 Aralık 1978'de Kahramanmaraş'ta, MHP'li faşistler, devrimcileri, ilerici ve alevi inançtan halkı katlettiler.

Faşist MHP, o dönemde, yükselen ve milyonları kapsamına alan işçi sınıfı ve halklarımızın devrimci mücadelesine karşı, faşist diktatörlüğün vurucu -katliamcı gücüydü. Komünist ve devrimci militanları, ilerici aydınları katletmek, sünni-alevi çatışmaları yaratarak büyük çaplı katliamlar düzenlemek başlıca saldırı yöntemleriydi. Bu yolla gericilik ve ABD emperyalizmi, gelişen devrimci hareketi daha baştan sindirerek devrimi engellemeyi hedefliyordu.

MHP'li katiller, 24 Aralık'tan birkaç gün önce, TÖB-DER'li iki öğretmeni katlettiler. Devrimciler, iki öğretmeni uğurlama törenine yaklaşık onbin kişinin katıldığı kitle eylemiyle yanıt verdiler. Uğurlama töreninde, faşist güruh, Ulu camiide toplanarak ve gericiliğin etkisindeki kitleye cami hoparlörlerinden çağrı yaparak yeni bir saldırı örgütlemeyi denedi. Kararlı direniş karşısında başarısız kaldı.

24 Aralık'ta da Ökkeş Kenger, Edip Özbaş gibi faşist katillerin öncülüğünde, AP'li, MSP'li gericileri de arkalarına takarak, katliamı başlattılar. Tanınan devrimcilere ve alevi inançtan insanların semtlerine, önceden işaretlenmiş evlere saldırdılar. Silah, balta, kazıklarla, çocuk yaşlı kadın, beşyüz insanı katlettiler.

Maraş katliamı o dönemdeki kontrgerilla katliamlarından en vahşi olanıydı. MHP'li katiller, CIA ve Türk burjuvazisinin kontrgerillası tarafından görevlendirilmiş ve katliamın planı önceden yapılmıştı. Katillerin elebaşları yalnızca Maraş'lı faşistlerle sınırlı değildi. Elazığ, Malatya, Kayseri, Yozgat, Ankara gibi illerden de MHP'li katiller önceden getirilip mevzilendiril-

miş ve katliamda görev verilmişti. Gericiliğin etkisindeki kitleyi katiller sürüsü olarak seferber etmede, AP (Demirel'in liderliğindeki faşist parti), MSP (Erbakan'nın liderliğindeki dinci parti) gibi partilerin yerel yöneticileriyle, şehrin etrafının askeri kuvvetlerce çevrilip, Türkoğlu ve Pazarcık köylerinden, Gaziantep'ten yardıma gelen devrimcilerin engellenmesinde askeri kontrgerilla şefleriyle işbirliği yaparak katliamı gerçekleştirdiler.

Maraş katliamı, faşist karşı devrimin, Çorum, Erzincan, Malatya, Elazığ, Sivas'ta düzenlediği, sünni halkı alevi halka saldırtarak katliam düzenleme saldırılarının en kanlı halkasıydı. Kürdistan ve Türkiye'nin diğer bölgelerinde, geniş kitlelerin devrimci hareket içinde olması nedeniyle sünni-alevi çatışması yaratılmıyor ve olan çatışmaların bu bölgelere faşist etkisi gerçekleşmiyordu. Tersine, anti-faşist kitle hareketi bu bölgelerde, katliamları protesto ve hesap sorma eylemlerine başvuruyordu.

Faşistlerin, sünni-alevi çatışmalarını örgütlediği -Maraş katliamı dahil- yerlerde, devrimci hareket, askeri hazırlığı ve çatışmayı başara bildiği yerlerde, moral, kitle gücü ve örgütlülüğünü korudu, özgüvenini geliştirdi. Maraş katliamı karşısında, kent içinde askeri hazırlığının çok zayıflığının bedelini ağır ödedi. Köylerdeki güç ve örgütlülüğü de devlet güçleri engelleyince, ancak zayıf bir askeri güçle çatışabildi. Çatıştığı Yörükselim semtinde, faşistlere zayıf da verdirdi. Ancak Karama- raş alevi semti ve alevi inançtan insanların da bulunduğu bazı semtlerde halk vahşi ve büyük çaplı katliama maruz kaldı. Maraş kenti içindeki alevi inançtan halk kenti terkettiği gibi, Maraş ve diğer pek çok bölgede moral bozukluğuna yolaçtı. Devrimci hareketin o dönemdeki sağ kendiliğindenci zaafı, katliam günlerinde katliamı örgütleyen faşist örgütlerden askeri hesap sormayı da zayıf bıraktı, ilerici ve devrimci kitlelerin moralini zayıflatıcı rol oynadı.

1 Mayıs '77 katliamından sonra, 24 Aralık '78 Maraş katliamı, halklarımızın devrimci kitle hareketinin kapsamını elbetteki daralttı.

Çağımızda, ulusal özgürlük mücadelesi, emperyalizme karşı mücadeleden koparılamaz.

Görünüşte bağımsız ama gerçekte emperyalizme bağımlı devletler kurmak emperyalizmin ulusal devrimler karşısında başvurduğu bir manevradır. Bu, hegemonya boşluğundaki ülkelerde egemenlik kurarken ABD ve diğer emperyalistlerin, sömürge ve ilhak altındaki ulusların mücadelesi karşısında, "uluslararası" ya da "himayeci" sömürge bölgeler, federasyonlar kurması biçiminde bugün de uygulanıyor.

Sömürge ve ilhak altındaki ulusların devrimci proletaryası, ulusal özgürlük devrimini, emperyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı devrimle bugün daha çok birleştirmek zorundadır, birleştirmelidir. Sömürgeci boyunduruk altında olan ülkemiz Kürdistan'ın bütün parçalarındaki mücadelelerde de bu ders geçerlidir ve devrimci proletaryamız, bu yolu tutacak, halkımızın bu yoldan yürütmesine önderlik etmeye çalışacaktır.

ABD'nin hazırlığını yapmakta olduğu emperyalist ikinci Irak savaşı, Kürdistanımıza ne getirecektir?

ABD, İngiliz askeri güçlerini de yanına alarak, Irak'a yoğun hava savaşı ve ardından kara savaşıyla, Irak'ı bütünüyle işgal edecek. Askeri yengisi ve üsleri altında, bir dönem askeri yönetimi altında, sonra ise kalıcı biçimiy- le ABD kuklası bir Arap burjuva rejimi etrafında federe bir Irak kuracak. Barzani-Talabani gibi işbirlikçilerine kara savaşında önemli tetikçi rol -Afganistan'da Kuzey İttifakı'na verdiği role benzer- verecek. Bugünkü ABD himayeci sömürgeci boyunduruğu altındaki Federe Güney Kürdistan, hukuki hali -ya aynı statüde veya daha geriletilmiş haliyle örneğin bölgesel özerklik biçiminde- getirilecek.

Sömürgeci faşist diktatörlük, demagojik söylemlerle ABD yanında yer- lenecek, askeri güçleriyle Güney Kürdistan'ı işgal edecek. Başlıca demagojisi, "Kürt devletini engellemek", "güvenlik sağlamak" olsa da, gerçekte esasen ABD'nin stratejik işbirlikçiliği nedeniyle, kara savaşına işgalci olarak girecek. Sonuçta, Güney Kürdistan statüsünü daha geri düzeyde tutmak ve Türkmen- ler'e de özerk veya federe bölge sağlayarak himayeci sömürgecilikte pay kapma politikası izleyecek.

Sömürgeci Türk burjuvazisi, Güney işgalinde KADEK güçlerini de imha etmeyi ve dağıtmayı temel hedeflerinden biri yapacaktır. ABD, Türk burjuva- zisine karadan işgal görevi vereceği için onun bu imhacı hedefine onay ver- mekte tereddüt etmeyecektir.

ğine girerek federe statüsünün yönetimine gelen, geçmişin burjuva reformcu önderlikleri Barzani ve Talabani, Türk burjuva sömürgecileri ve ABD'nin tetikçileri olarak Kuzey'in ulusal devrimci gücü PKK'nin güçlerini imhaya giriştiler. PKK'yi yasakladılar. Sömürgeci Türkiye güçlerinin Güney'i ikide bir işgaline ve askeri güç bulundurmasına onay verdiler. ABD'nin Güney Kürdistan'da üs kurmasıyla, Güney'in ABD'nin himayeci sömürgesi olmasıyla, Irak'ı kuşatmasıyla işbirliği yaptılar.

Bu, Kürdistan ulusal özgürlüğü ya da bu doğrultuda bir adım olabilir mi? Saddam'ın katliamcılığına göre, geçici bir süre Güney'de halkımızın kitlesel katliama uğramamış olması ve geçici olarak fiili bir federasyonun varlığı, ne ulusal özgürlük ve ne de halk için demokrasidir. Bağımsız birleşik Kürdistan için mücadele eden PKK güçlerinin defalarca, Türk sömürgeciliğinin ve ABD'nin direktifiyle ve Barzani-Talabani tetikçiliğiyle saldırı altında kalmış olması da, Türk burjuva sömürgecilerinin havadan ve karadan sürekli saldırısı altında kalması da, halkımızın gözbebeği savaşçılarının imhası ve dolayısıyla halkımızın katledilmesi değil mi?

Güney'deki halkımızın değil, ABD ve Türk burjuvazisinin en son sözü söylediği, Barzani ve Talabani'nin de bunu uyguladığı bir federasyon, ulusal özgürlük statüsü olabilir mi? Olamaz. Güney Kürdistan'da da, Kosova'da da bu statü, himayeci türden sömürge üs ve bölgelerin statüsüdür.

ABD, SB'den boşalmış hegemonya boşluğu olan ülkelerin sömürgesi ve ilhakı altındaki ulusların, ulusal hareketlerini kendi emperyalist amacı doğrultusunda bu dönemde kullandı. Bunun bir örneği de Güney Kürdistan'da yaşandı. Ancak bu sömürge ve ilhak altındaki uluslara, ABD veya başta ABD olmak üzere emperyalistler, Bosna Hersek, Kosova ve Güney Kürdistan'da olduğu gibi, "ABD'nin sömürgesi" veya "uluslararası sömürge" statüsünden başka birşey vermediler. Birinci emperyalist savaşın sonucunda İngiliz ve Fransız emperyalistleri de Arap milliyetçi hareketlerini, emirlere, şeyhlere kendi emperyalist mandaterliğinde devletler sunarak değerlendirmiş, bunları emperyalist egemenliklerinin yedeğine almayı başarmışlardı.

ABD'ci yeni dünya düzeni ideologları ve yerli çanak yalayıcılarının propaganda bombardumanına inanacak olursak, ABD, ilhak veya bağımlılık altındaki bu uluslara "özgürlük veriyor". Ancak bu büyük yalanın aksine, şu leninist görüş bir kez daha kanıtlandı:

MHP'li faşist katillerle çatışmanın toplamında, devrimci hareketin, ağır bedellerle de olsa sonuçta boyun eğmeyip başarı kazanması, devrimci kitle hareketinin sürmesine yolaçtı. Ancak, gelişme hızının düşmesi, örgütlülüğünün zayıflaması, kapsadığı kitlelerin daralması, faşist diktatörlüğün, Maraş katliamını bahane ederek, Ecevit hükümeti eliyle ilan ettiği sıkıyönetim, başvurduğu kontrgerilla cinayetleri karşısında, gelişmede tutukluğa yolaçtı. Devrimci hareketi ve kitle hareketini bastıramayan diktatörlüğün 12 Eylül '80'de başvurduğu askeri faşist darbenin başarı kazanmasında, bu zayıflıklar başlıca etkenlerden biri oldular.

Kürdistan ulusal devrimimiz koşullarında da, faşist sömürgeciler, özellikle Türk-Kürt çatışması çıkararak, halkımızı sindirme, Türk halkını vahşi bir şovenizmle zehirlemeye giriştiler. Alanya, Erdemli, Domaniç vb. yerlerdeki Türk-Kürt çatışmaları bunun örnekleriydi. Ancak, Türkiye kentlerindeki geniş Kürt emekçi kitlelerini daha aktif bir mücadeleye iteceği görüldükçe faşistler bu çatışmalardan vazgeçmek zorunda kaldılar. '99'da görüldüğü gibi, militan faşist gürüh biçiminde HADEP binalarına saldırma yöntemini kullandı. Ulusal devrimimiz sürecinde, Sivas ve Gazi'de kontrgerilla ve MHP'li faşistler, sünni-alevi çatışması yaratmak için katliama giriştiler. Sivas'ta aydınlarımıza karşı faşist kitle saldırısını başardılar ve 34 aydınımızı katlettiler. Gazi'de, başta marksist leninist komünistler olmak üzere, devrimcilerin başarılı önderliği yoluyla, sünni-alevi çatışmasına dönüştürülmediği gibi, mücadele başarılı bir ayaklanmaya dönüştürüldü.

Maraş katliamınının 24. yıldönümünde, katliama karşı savaşmak üzere kente girerken kahramanca çatışarak şehit düşen Veysel KALKANDELEN, faşistlerin katlettiği işçi İmam BOZKURT ve diğer yoldaşlar başta olmak üzere, şehit düşen mücadele yoldaşlarını saygıyla anarken, devrimci dersleriyle donanarak, ulusal ve toplumsal devrim mücadelemizi büyütelim.

ABD'NİN IRAK SAVAŞI: ÖZGÜRLÜK DEĞİL KÖLELİK GETİRİR

ABD Irak'a savaş hazırlığını sürdürüyor. Sömürgeci Türk burjuvazisinin temsilcileri, şu ya da bu itirazlarına karşın, ABD'nin emperyalist savaş arabasında yer alacaklarını açıklamak zorunda kalıyorlar.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ı, ABD savaş uçaklarının üssü olarak kullanacaklarını daha baştan deklere ediyorlar.

ABD'nin Irak'a savaşına ilkede taraftarlar, ancak, "Kürt federe devleti hukukileşir" diye itiraz ediyorlar. Yani ABD savaşına bir itirazları yok.

"ABD'nin stratejik müttefiki olduğumuza göre desteklememiz gerekir" diyorlar. "Güvenlik", "katılmazsak Kuzey Irak'taki statüde rolümüz olmaz", "Türkmenlere de eşit statü verilmeli" ve "Kerkük, Kürt federasyonunun başketi olamaz" argümanlarıyla, kara savaşına da katılacaklarını ilan ediyorlar ve bunun karşılığında, ABD haydutlarıyla çıkar pazarlığı yapıyorlar.

Sömürgeci faşist diktatörlük, bu tavırlarıyla, ABD'nin Irak savaşını destekleyeceğini, hatta kara savaşına da katılacağını şimdiden gösteriyor.

Öte yandan, Güney Kürdistan burjuva önderlikleri de Ağustos ayında Washington'a çağrıldılar. Diğer Saddam muhalifleriyle birlikte ama en güçlüleri olarak ABD emperyalistleri tarafından, emperyalist savaşın yedek gücü olarak görevlendirilmek üzere.

Türk, Kürt ve ulusal topluluklardan proletaryanın devrimci mücadelesi, başta ABD saldırganlığı gelmek üzere, tüm emperyalist saldırganlıkları önleme ve yenilgiye uğratma çizgisi izlemekle yükümlüdür. Bu bakımdan, ABD emperyalist haydutlarının, Irak'a savaşını engellemek, halklarımız ve işçi sınıfı hareketinin devrimci görevidir.

Bu, biz Kürdistan devrimci proletaryası ve halkının ulusal özgürlük ve devrim mücadelesi açısından da öne çıkan görevimizdir.

Ancak, özellikle Güney'de Kürt federasyonuna yolaçması nedeniyle emperyalist Körfez savaşına, aydınlarımız içinde karşı çıkmayan pek çok kişi ve ayrıca pek çok örgüt ve çevre vardı. "Kürtlere devleti ABD verecekse ABD'yi destekleriz", "ulusal devletimiz olsun da nasıl olursa olsun" içeriğindeki görüşte ifadesini bulan bu eğilim, on yıllık sürecin pratiğiyle zayıflasa da hala ciddi bir eğilimdir. Üstelik Kuzey ulusal devrimimi-

zin yenilgisinden sonra etkisini koruma koşullarına kavuşmuştur.

Sömürgeciler, yalnızca kendi boyundurukları altındaki parçada değil, diğer parçalardaki ulusal mücadelelere karşı da inkar ve işgalciliğe başvurmayı temel bir politika olarak benimsemişlerdir. Özellikle Türk sömürgecilerinin bu işgalci inkarcılığına karşı haklı yurtsever tepki devrimci ulusal bilinçten yoksun kaldıkça "ulusal devletimiz olsun da nasıl olursa olsun" eğilimine götürmektedir. Çözümü gecikmiş ulusal özgürlük sorunumuz olması nedeniyle de, ulusal devlete özlem yüksek ve dolayısıyla bu türden eğilimleri besleyen zemin olmaktadır.

ABD'nin Irak'a emperyalist savaşının, Güney'de ulusal özgürlüğe yolaçacağı yanılıgısı ulusalcı parti ve örgütlerde de yaygındır. Örneğin ÖCALAN, ABD'nin Irak'a savaş planları hazırlamaya ve tartışmaya başladığı geçen yıl, ABD'nin Irak'a müdahalesi demokrasi getirir içeriğindeki bir görüş açıkladı. Emperyalist savaşla uzlaşacağını göstermiş oldu. Oysa '91 Körfez savaşında, Kürt ulusalı hareketler içinde, emperyalist savaşa, ABD'ye karşı açıkca tavır alan az sayıdaki partiden önde geleni PKK'ydi. ÖCALAN ve PKK, devrimcilikten reformculuğa gerilerken, ABD ve emperyalizme karşı devrimci tavırdan, uzlaşmaya da geriledi. Türkiye Kürdistan Demokrat Partisi'nden, PYK , PSK ve KADEK'e değin, Kuzey'in ulusalcı parti ve örgütlerinin büyük çoğunluğunun, Güney Kürtlerine federasyon ve Irak'a demokrasi beklentisiyle, ABD'nin emperyalist savaşına yedekleneceklerini dikkate alırsak, soruna ilişkin devrimci politikada ısrar etmek zorunludur. Ve ulusalcı örgüt ve partilerin emperyalizm karşısında tavırlarının gelişme yönünü belirleyen etkenlerinden biridir.

ABD'nin '91 emperyalist Körfez savaşı, Güney Kürdistan'a ABD protektorası fiili bir federasyon getirdi. ABD emperyalizmiyle uzlaşan ,PKK dışındaki ulusalcılar, bunu pragmatik görüşlerinin doğrulanmasının kanıtı olarak sundular .

Oysa, ABD protektorası (himayeciliğinde) Federe Güney Kürdistan, sömürgeciliğin bir biçimidir. Saddam ve Arap burjuvazisinin ilhaki ve sömürgeciliği yerine, ABD'nin himayeci sömürgeciliğinin kurulması demektir. Kürt ulusunun özgürlüğü ve bağımsızlığı asla değildir.

Bu gerçeği, sürecin pratiği de kanıtlamıştır. ABD himayeciliğiyle işbirli-